

KONTAKT-ADRESSEN OVB-AFDELINGEN

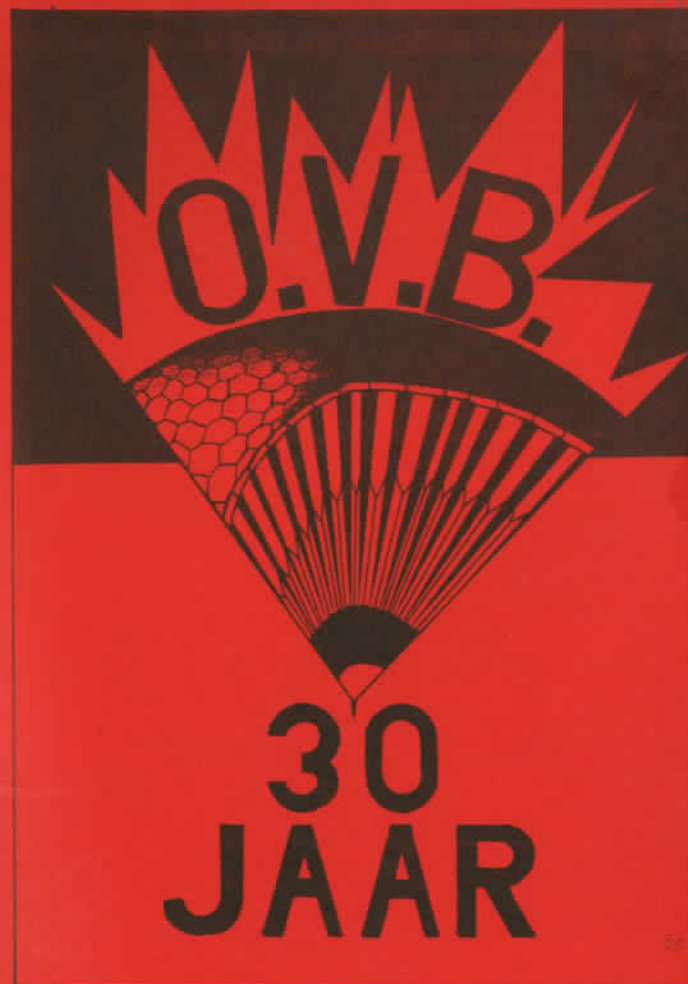
Amsterdam	Orteliusstraat 147	tel. 162904
Arnhem	Voorbroodstraat 24	tel. 420859
Bergen op Zoom	Kon.Frederikastraat 13	tel. 37011
Delfzijl	Venusstraat 24	tel. 15272
Dordrecht	Willem Marisstraat 4	tel. 33380
Eindhoven	Korenbloenstraat 9	tel. 112638
Enschede	Rietmolenstraat 42	tel. 323952
Geleen	Napoleonbaan nrd. 86	tel. 49913
Goes	Bechstede 21 - 43	tel.
Groningen	J.H.de la Faillestraat 50	tel. 136381
Den Haag	Vissershavenstraat 41	tel. 553705
Den Helder	Achterbinnenhaven 49	tel. 12531
Hoogezand	Knijpslaan 3	tel. 96729
Katwijk	Jan van Galenstraat 21	tel. 71781
Nieuwe Pekela	Meidoornlaan 22	tel. 6141
Noordwijk	Den. Notebosstraat 24	tel. 13702
Oss	Vlaskhoekstraat 15	tel. 26592
Oude Horne	Tjongervallei 10	tel. 389
Ridderkerk	Spulstraat 457	tel. 11250
Rotterdam	Mathenesserlaan 385	tel. 775609
Schiedam	Amalia van Solmstraat 9	tel. 730188
Strijen	Julianastraat 21	tel. 1885
Tiel	Lijsterbesstraat 2	tel.
Tilburg	Akkerstraat 77	tel. 432812
Veendam	Bovenwesterdiep 64	tel. 15834
Vlaardingen	Adriaan Pauwstraat 70 a	tel. 705184
Vlagtwedde	Marijkestraat 7	tel.
Wieringen	Westerlanderweg 44 Hippolytushoef	
IJmuiden	Trompstraat 203	tel. 16307
Zaandam	Gov. 't Roenstraat 6	tel. 177020

DEZE BROCHURE IS EEN UITGAVE VAN HET OVB
EN SAMENGESTELD DOOR DE PROPAGANDAKOM.

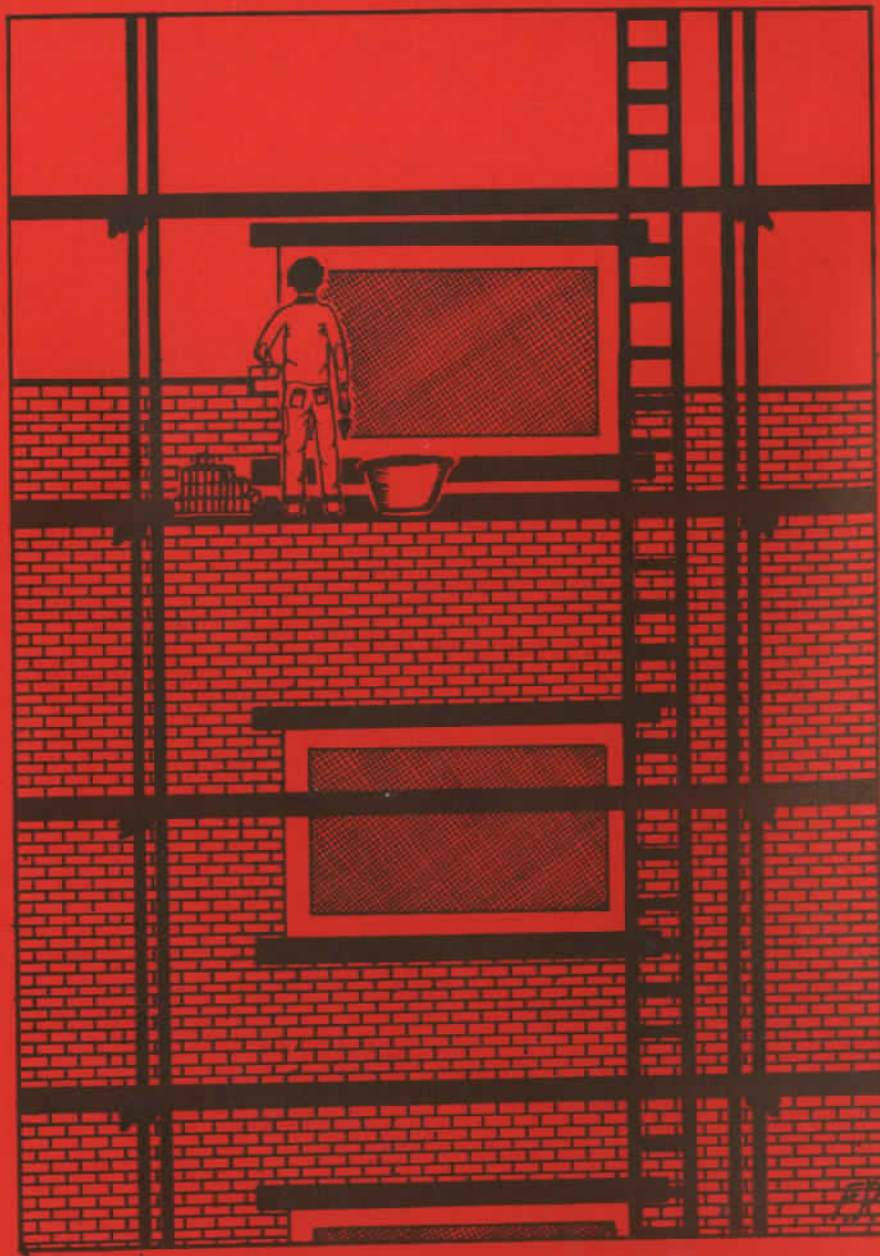
ER BESTAAT GEEN VERBOD OP HET OVER-
NEMEN VAN DELEN UIT DEZE BROCHURE,
MITS ER EEN BRONVERMELDING BIJ
GEPLAATST WORDT. DE BROCHURE
KAN VOOR DE VERMELDE PRIJS
BESTELD WORDEN OP HET KAN-
TOOR IN ROTTERDAM.

APRIL 1978.

prijs 1 gld.

1948 - 1978

E 0.50

wat is en wat wil het O.V.B.

OVER DE INTERNE ORGANISATIE.

De drie letters in de kop zijn de afkortingen van de woorden;
"ONAFHANKELIJK VERBOND van BEDRIJFSORGANISATIES".

Het OVB is opgericht op 4 April 1948 en telt bedrijfsorganisaties en afdelingen door het gehele land. Het Landelijk Sekretariaat is gevestigd in het gebouw; Mathenesserlaan 385 te Rotterdam.

De vraag die op de eerste plaats kan en zal worden gesteld is:
"Heeft het OVB bepaalde doelstellingen en zo ja, welke middelen staan het OVB daartoe ter beschikking".

De vraag moet vanzelfsprekend met "ja" worden beantwoord. Het OVB stelt zich in het algemeen ten doel, het behartigen van de materiele en geestelijke belangen van de arbeidersklasse, in het bijzonder voor zover die belangen liggen op het arbeidsterrein. Daarom keert het OVB zich dan ook tegen elke vorm van overheersing over de arbeidersklasse, ongeacht of deze overheersing maatschappelijk dan wel geestelijk is. Het OVB staat op het standpunt dat elke arbeider, man of vrouw, zeer goed in staat is individueel en zonedig kollektief, zijn eigen toekomst te bepalen.

Voorwaarde voor het bovenstaande is natuurlijk, dat aan iedereen in de samenleving, jong of oud, man of vrouw, een gelijke en gelijkwaardige zeggenschap wordt geboden. Of dat nu is op en in het werk, in bejaardenverenigingen, konsumentenbond of andere belangengroepen.

Het demokraties beslissingsrecht, dat wil zeggen één man één stem, is aan dit alles uiteraard onverbreekelijk verbonden. Dat een volledige doorvoering van het bovenstaande niet mogelijk is binnen een kapitalistische samenleving als de onze, staat voor het OVB al vast vanaf het moment van oprichting. Daarom heeft het OVB dan ook in de statuten doen vastleggen, dat het OVB een totale socialisering van het gehele bedrijfsleven in al zijn schakeringen noodzakelijk acht.

Het is ook de vaste overtuiging van het OVB, dat alleen in een zodanige maatschappijstructuur, waarin de door de arbeiders gekozen organen de volledige zeggenschap zullen hebben over de produktiemiddelen, het recht op arbeid en de verdeling daarvan, een menswaardig bestaan kan worden gewaarborgd.

Dit alles wil echter niet zeggen dat het OVB van mening is, dat bij verwezenlijking van het bovenstaande, alle problemen voor de mensheid dan zouden zijn opgelost.

WERELDRECHTSORDE.

Integendeel, het OVB is van mening dat de totale bevrijding van de werkende mens op een breder vlak ligt, het is geen nationale maar een

internationale aangelegenheid. De denkbeelden die het OVB hierover heeft en de richtlijnen die het zich daarbij voorstelt, sluiten dan ook volledig aan op de inzichten van het OVB, in de nationale ordening.

Het OVB is daarom van mening dat er een WERELDRECHTSORDE moet komen, die de zaken, die nationaal niet zijn op te lossen, coördineert en tot een oplossing brengt.

Alle nationale staten zullen in dat orgaan moeten zijn vertegenwoordigd. De grondregel van dat internationaal orgaan zal naar de mening van het OVB moeten zijn; dat bij alle genomen besluiten de eigen kultuur van de arbeiders niet wordt aangetast.

Daarnaast zal de voornaamste taak van dat internationaal orgaan moeten bestaan uit een eerlijke verdeling van de welvaartsbronnen in de wereld. Verder zal moeten worden gezorgd voor een juiste en eerlijke arbeidsverdeling, waarbij een elk gebruik moet kunnen maken van de dan ontwikkelde wetenschappen.

Een punt van groot belang is voorts, dat de belangen van de internationale arbeidersklasse zodanig worden beveiligd, dat elke aanval op de verworvenheden aan vrijheid en democratie, direkt en onmiddellijk kan worden afgeslagen.

DE DEMOKRATISCHE STRUKTUREN

Alle vormen van organisatie zullen, naar de mening van het OVB, zodanig democratisch gestructureerd moeten worden, dat deze te allen tijde door de basis gevoed en gecontroleerd kunnen worden.

De machtsverhoudingen moeten het mogelijk maken dat personen die zijn belast met de uitvoering van democratisch tot stand gekomen besluiten, bij gebleken ongeschiktheid, bij enkelvoudige meerderheid uit functies of taken kunnen worden teruggeroepen en worden vervangen.

Omtrent de eigen structuur van het OVB zullen een aantal vragen kunnen rijzen. Zo zal men zich bijvoorbeeld kunnen afvragen;

"Hoe staat het met de democratie in het OVB; hoe is de structuur van het OVB; kan het lid vanuit de basis de zaken binnen het OVB voldoende beoordelen, controleren en beïnvloeden; kan het OVB als linkse anti-kapitalistische organisatie wel voldoende inspraak of zelfs volledige zeggenschap in de bedrijven weten te bereiken".

Voor wat dit laatste betreft: vooral in het verleden heeft de burgerlijke pers dit nogal eens in twijfel getrokken. Ook op dit punt evenwel zullen wij in deze brochure volledig opening van zaken geven en het oordeel over onze activiteiten aan u overlaten. Wij menen daarmee ook te kunnen aantonen dat de aanvallen op het OVB van pers, radio en ook wel van de zijde der "erkende" vakbeweging, geen ander doel hebben gehad dan datgene wat het OVB altijd bestreed als ondemocratisch, te beschermen en in stand te houden.

DE STRUKTUUR van het OVB

Het OVB is een linkse arbeidersorganisatie. De doelstellingen van het OVB zijn vastgelegd in de statuten. Elk lid ontvangt bij aanmelding een exemplaar van de gedrukte statuten. De statuten hebben de "koninklijke goedkeuring", waardoor het OVB als organisatie VOLLEDIGE RECHTSPERSOONLIJKHEID bezit.

De leden van het OVB zijn georganiseerd op basis van het bedrijf waarin zij werkzaam zijn. Arbeiders in het bouwbedrijf behoren tot de bedrijfsorganisatie BOUWVAK, de arbeiders uit de metaalnijverheid tot de bedrijfsorganisatie METAAL enz.

Het OVB telt 10 autonome bedrijfsorganisaties, deze bedrijfsorganisaties nemen geheel zelfstandig alle beslissingen betreffende hun eigen bedrijfstak.

Hoe zijn nu deze bedrijfsorganisaties onderverdeeld en wat is het beslissingsrecht van de leden? Hieronder volgt in grote trekken een schets van de opbouw van het OVB.

Het tweede deel van de vraag kan in het algemeen zo worden beantwoord: alle beslissingsrecht zowel als beslissingsmacht is voorbehouden aan de leden. Het is de ledenvergadering die het hoogste wetgevend orgaan is in de plaatselijke bedrijfsorganisaties. De ledenvergadering komt bijeen zo vaak als nodig is en heeft daarnaast de reglementaire jaarlijkse ledenvergadering, waar het beleid in het afgelopen organisatiejaar ter sprake komt.

Alle door de ledenvergadering genomen besluiten en de gegeven richtlijnen zullen worden uitgevoerd en gevolgd door het uitvoerend bestuur, waarbij de plaatselijke raad optreedt als controlerend orgaan.

Daarnaast heeft de plaatselijke raad tot taak, het uitvoerend bestuur bij te staan in de uitvoering van de besluiten. Het is ook de ledenvergadering die de plaatselijke raad en het uitvoerend bestuur verkiest. Elk lid dat daarvoor belangstelling heeft kan in sammerking komen voor verkiezing in de plaatselijke raad of het uitvoerend bestuur.

Deze beiden treden elk jaar reglementair af; elk jaar dus, kunnen zowel de plaatselijke raad als uitvoerend bestuur, door de leden worden vernieuwd. Voor die zaken welke alle plaatselijke bedrijfsorganisaties aangaan en waarover dus door alle leden van die bedrijfsorganisaties dient te worden beraadslaagd en te worden beslist, komt éénmaal in de 2 jaar het statutair kongres bijeen. Op dit kongres, dat in het algemeen twee dagen duurt, komen de zaken aan de orde en worden de beleidslijnen en voorstellen besproken die in de plaatselijke ledenvergaderingen zijn voorbereid en/of tot stand gekomen.

De op deze manier genomen besluiten en vastgestelde beleidslijnen, zullen door de aangesloten bedrijfsorganisaties, voor de komende 2 jaren als algemeen geldend, dienen te worden aanvaard.

De naar het kongres afgevaardigden, kiezen in opdracht van hun ledenvergaderingen, het nieuwe uitvoerend bestuur en de algemene raad. Op elk kongres treedt het uitvoerend bestuur af. In principe kan elk lid zich beschikbaar stellen voor een functie in het uitvoerend bestuur. Bij meerdere kandidaten voor één functie, wordt bij stemming beslist.

In de periode tussen twee kongressen, worden het landelijk beleid en de besluiten zoals die op het kongres tot stand zijn gekomen, gerealiseerd door het landelijk uitvoerend bestuur. De landelijke raad funktioneert hier op dezelfde kontrolerende wijze als de plaatselijke raden bij de plaatselijke bedrijfsorganisaties. Duidelijk is, dat bij alle besluitvormingen, verkiezingen e.d., de ledenvergaderingen, dus de leden, het kernpunt vormen. Met andere woorden; het zijn de bedrijfsarbeiders die de raden en de uitvoerende besturen van de bedrijfsorganisaties vormen en de door hun kollega's genomen besluiten uitvoeren, of het nu gaat om akties in de bedrijven dan wel om het doen van CAO-voorstellen.

GEZAMENLIJKE DEMOKRATIE EN VERANTWOORDELIJKHEID VAN ALLEN.

Vanzelfsprekend hebben de arbeiders, in welke bedrijfstak zij ook werken en georganiseerd zijn, vele gemeenschappelijke belangen en problemen. We hoeven alleen maar te wijzen op het feit dat alle arbeiderslonen meestal tot op tienden van procenten worden afgestapt in de CAO's, terwijl de prijzen van het levensmiddelenpakket voor die zelfde arbeiders in sneltreinvaart stijgen, waardoor de marge voor iedere arbeidersvrouw, steeds geringer wordt.

De arbeiders, georganiseerd in het OVB, hebben ook nog hun gezamenlijke belangen en verplichtingen, zoals; het gezamenlijk uitgeven van kranten, manifesten e.d., de gezamenlijke inning en verdeling van de kontributiegelden, het gezamenlijk beheer van de stakingskas, beheer van de gebouwen enz.

Voor al deze zaken hebben de verschillende bedrijfsorganisaties binnen het OVB zich op dezelfde democratische wijze verbonden, waarbij de nadruk steeds weer valt op de besluitvorming van de ledenvergadering en de uit de leden gekozen afgevaardigden naar andere organen.

Een ieder kan konstateren dat ook hier de ledenvergadering en het gewone lid, de voedende factoren zijn.

Op plaatselijk nivo vormen de gezamenlijke plaatselijke bedrijfsorganisaties, de plaatselijke centrale. Dit gebeurt door middel van het verkiezen van een aantal afgevaardigden, in verhouding tot het aantal leden van de betrokken bedrijfsorganisaties. De afgevaardigden van alle bedr. org.'s, kiezen uit hun midden het uitvoerend bestuur, de overblijvende vormen weer het adviserend en kontrolerend gedeelte. Zij zien er op toe dat de gezamenlijke genomen besluiten goed worden uitgevoerd.

WAAROM HET OVB NAAST ANDERE VAKBEWEGINGEN ?

Vaak krijgen bestuurders of leden van het OVB de vraag voorgelegd: "Waarom toch dat OVB naast de andere vakcentrales die we in Nederland al kennen?". Het antwoord zou eenvoudig kunnen zijn: "Omdat we het met die andere centrales niet eens zijn en daarom vinden, dat we onze eigen organisatie moeten hebben".

Maar zo'n antwoord zou tamelijk naïef klinken en velen niet bevredigen. Men zou ons zelfs mogelijk het aankweken van sektarisme kunnen verwijten, iets wat wij evenzeer verafschuwen als alle tegenstanders van sektarisme. Het antwoord op de vraag is dan ook dieper gelegen.

Allereerst ligt daar voor ons het onoverkomelijk struikelblok van de organisatie-structuur. Kent het OVB de structuur van het democratisch-centrakisme, dus de besluitvorming en de macht, opgebouwd vanuit de basis, dóór en vóór de leden, de andere vakcentrales kennen precies het omgekeerde. Dit bureaucratisch-centralisme neemt de besluiten aan de toppen van de organisatie en dirigeert deze besluiten naar beneden, naar de lagere kaders om ze uit te laten voeren, zonder enige werkelijke inspraak hierop.

Voor het OVB is dit een onverteerbare vorm van organisatie die totaal niet past in het toekomstig maatschappijbeeld, zoals het OVB dat heeft. Bovendien nemen voorgedij en verraad aan de eigen leden, gepleegd door een kleine elitaire groep van topfunktionarissen zodanige vormen aan in zo'n systeem, dat zij de arbeidersklasse volkomen afstompen.

In hun gehele optreden laten zij blijken de klassestrijd niet meer te willen voeren en de kapitalistische maatschappij als het hoogste goed voor de arbeiders te beschouwen.

Het tweede argument waarom het OVB als zelfstandige organisatie volkomen gerechtvaardigd is, dat is de totaal verschillende maatschappij-visie die het OVB heeft, ten opzichte van welke andere vakbeweging dan ook. Het OVB richt zich op een totaal andere sociaal-ekonomische orde van het gehele bedrijfsleven, gebaseerd op een socialistische samenleving. Alle andere vakorganisaties daarentegen, aanvaarden de huidige maatschappij en de daarbij behorende kapitalistisch-ekonomische ordening van het bedrijfsleven. Hoogstens kan men stellen, dat enkele van hen die orde hier en daar wat proberen bij te schaven en wat te humaniseren. Zij wensen evenwel ook de verantwoordelijkheid te dragen voor deze arbeidsvijandige, kapitalistische maatschappij en vragen daarom "erkenning" bij de werkgevers en de regering.

Het OVB wacht niet in de eerste plaats op erkenning van die zijde, maar vraagt in de eerste plaats erkenning door de arbeidersklasse en wenst alleen haar bevelen te aanvaarden en over te brengen aan de werkgevers. Hierdoor behouden de werkers bij eventuele niet-inwilliging van hun eisen, de vrijheid, zelf dié vormen van verzet te kiezen, die zij op dat moment het meest wenselijk achten.

Wij menen met het bovenstaande, in kort bestek, het bestaansrecht van het OVB als zelfstandige organisatie wel te hebben aangetoond.

WERKEN IN DE PRAKTIJK.

Hoe denkt het OVB het doel te bereiken dat het zichzelf stelt en wat zijn de middelen die daar voor gebruikt kunnen worden.

1. VOORLICHTING.

Door middel van manifesten, uitgegeven door het OVB als het gaat om algemene zaken en problemen, en door de bedrijfsorganisaties, gericht op de problemen in de eigen bedrijfstak. In die manifesten wordt getracht een antwoord te geven op de aktuele, algemene en -bedrijfsproblemen, in de hoop dat de arbeiders zo zullen reageren en in aktie zullen komen, dat werkgevers en overheid worden gedwongen deze problemen op te lossen.

2. EISENPROGRAM.

Het OVB stelt regelmatig, alleen of met anderen, eisenprogramma's van middellange termijn op, waaruit een lijn is te volgen die de arbeiders zouden kunnen gaan. Verder geeft het OVB dan nog het blad NIEUWE STRIJD uit, waarin de arbeiders hun problemen onder de aandacht van kollega's kunnen brengen, maar waarin ook een stuk voorlichting wordt gegeven.

3. BROCHURES EN BIJEENKOMSTEN.

Bijeenkomsten belegd door het OVB of haar afdelingen, zijn zeer belangrijk door het persoonlijke kontakt wat er dan met bedrijfsarbeiders, werkers en studerende gelegd kan worden. Het direkte kontakt bij stakingen of akties kan dikwijls van doorslaggevend belang zijn, omdat daarmee het vertrouwen van de mensen en de duidelijkheid in de situatie bevorderd worden. Direkt gerichte brochures, waarin uitgebreid op bepaalde onderwerpen of situaties wordt ingegaan, kunnen de zelfde functie hebben. Belangrijk hierbij is; dat de brochure of de inleiding, op een duidelijke, begrijpelijke taal gebracht wordt.

Op welke steunpunten kunnen de arbeiders, die in strijd zijn, terugvallen.

1. In de eerste plaats is daar de totale organisatie van het OVB; die organisatie stelt zich met alle ten dienste staande middelen op, achter de arbeiders die in strijd zijn. In tegenstelling tot de houding van de "erkende" vakcentrales, is het nog nooit in het bestaan van het OVB voorgekomen, dat het OVB zich niet onvoorwaardelijk achter zijn leden heeft opgesteld.
2. Dan is er het rechtskundig-buro van het OVB. De daaraan verbonden adviseurs en juristen kunnen en zullen de leden in voorkomende gevallen altijd van advies dienen en hen bijstaan in arbeidskwesties.
3. En dan niet te vergeten; de stakende OVB-arbeider heeft een stakingskas achter zich, waarop hij een beroep kan doen. Dit is nogal eens gebeurd, we hoeven maar te wijzen op de landelijke bouwvakstakingen, de vissersstakingen, de havenstakingen en onlangs nog de algemene Groningse taxi-staking. Het OVB kent geen "wilde stakingen", want er geldt voor haar maar één ding, wanneer arbeiders in staking gaan is

het niet voor niets en moeten zij gesteund worden door hun organisatie, in hun strijd tegen de uitbuitende klasse. Ook is het OVB van mening dat een rechter niet in kan grijpen in konflikten tussen werkgevers en werknemers die met het stakingsrecht te maken hebben. Het stakingswapen is het enige wapen waarover de arbeider nu kan beschikken. Een oplegging van dwangsommen door de rechter, wordt door het OVB radikaal van de hand gewezen, als zijnde een onrechtmatig beïnvloeden van een rechtmatige stellingname.

Nooit in de dertig jaren van haar bestaan is het OVB omgevallen of heeft zich laten omgooien. Op dit moment valt zelfs een duidelijke toename van leden te constateren; een duidelijk bewijs dat het OVB nog wel degelijk bestaat. Dit laatste vooral, geeft ons de moed om ook in de toekomst de strijd tegen het kapitalisme voort te zetten, waarbij wij hopen een zo groot mogelijk deel van de arbeidersklasse achter en bij ons te krijgen. Want dat er nog heel veel en hard gewerkt zal moeten worden voor de arbeidersklasse zich geheel zal hebben bevrijd van het kapitalisme, is iets waarvan het OVB overtuigd is.

DE BEVRIJDING VAN DE ARBEIDERSKLASSE KAN
SLECHTS HET WERK VAN DE ARBEIDERS ZELF ZIJN.

bond van zeevarenden

INLEIDING.

In het hier volgende artikel worden vier stakingen van de BVZ beschreven, te weten, die van 1956, 1963, 1964 en 1975. De BVZ is vanaf haar ontstaan een sterke kracht in het visserij-gebeuren. Dit is vooral toe te schrijven aan de strijdbaarheid en aan de organisatiegraad van de vissers; 80 tot 90% van hen is immers in de BVZ georganiseerd en dit van Vlaardingen tot IJmuiden.

Bewezen is dat men niet zomaar om de BVZ heen kan, wanneer het om de belangen van de vissers gaat. Dit zal dan ook wel blijken uit de verlagen van de stakingen. Een van de doelstellingen die het OVB en dus de BVZ zich stelt, is; "Dat de bevrijding van de arbeidersklasse, slechts het werk van de arbeiders zelf kan zijn". Uit de beschreven stakingen blijkt wel dat het zelfdoen van de arbeiders niet zo gewaardeerd werd en nog wordt, door onze tegenstanders. Verschillende organisaties, die ook zeggen op te komen voor de arbeiders, laten hun ware gezicht pas zien als er een staking wordt uitgeroepen door de arbeiders zelf. Het is dan ook goed om dit stukje geschiedenis niet alleen als overzicht van de stakingen in de visserij te bezien, maar dit ook te gebruiken als leerstof, om zodoende op de hoede te zijn voor eventuele nieuwe aanvallen in de rug van de arbeidersklasse, door de zgn. "erkende" arbeidersorganisaties.

Het is goed een overzicht te hebben van de visserij, omdat daaruit duidelijk blijkt dat het niet alleen nú slecht gaat, maar dat het ook in het verleden slecht ging. Op het moment is het echter wel zo dat de visserij in z'n geheel bedreigd wordt met sanering en uiteindelijke verdwijning. Dat de problemen van nú groter zijn dan voorheen is duidelijk waar te nemen omdat nu de werkgelegenheid van veel vissers op het spel staat. Een andere konstatering is, dat de vis zo schrikbarend in prijs stijgt, dat zij voor gewone mensen bijna niet meer te betalen is. Als deze problemen tezamen vereisen, dat de vissers, wanneer zij de visserij willen behouden, de onderlinge solidariteit moeten versterken en zelfs uitbreiden. Dit laatste kan men doen door zich aan te sluiten bij de BVZ, om samen met andere arbeiders te strijden voor een betere en zekere toekomst; "HET SOCIALISME".

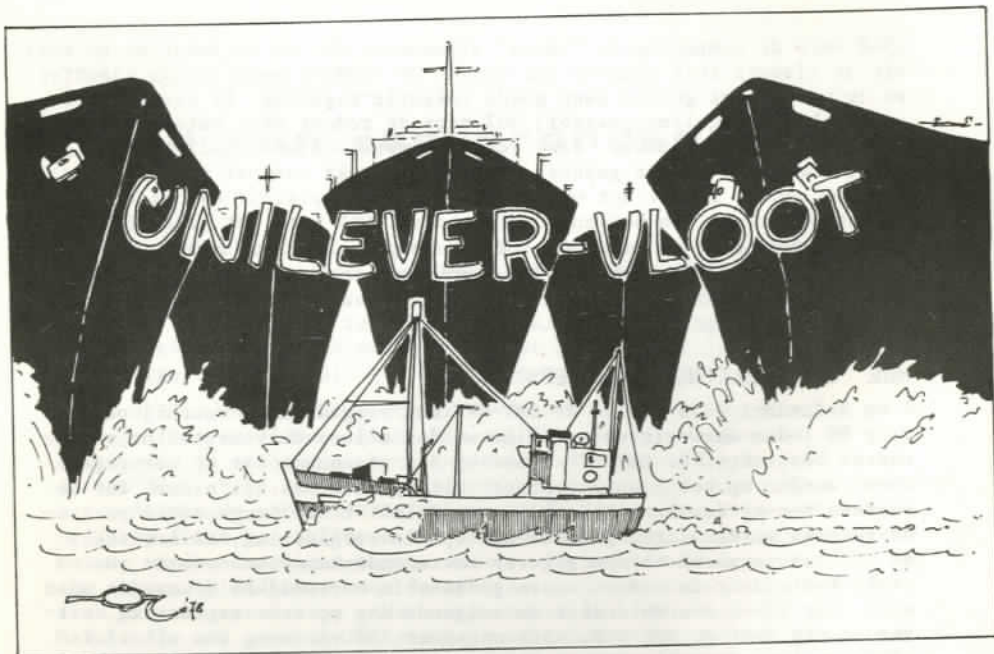
DE STAKING VAN 1956.

Op 3 Januari 1956 brak er een staking uit onder de trawlvissers. Direkte aanleiding was, dat de reders het plan hadden opgevat om de vaste maandgages af te schaffen en de trawlvissers afhankelijk te laten worden van de vangsten en de visprijzen. (garantie-loon) Natuurlijk stond deze staking niet op zichzelf. De omstandigheden waarin de visserij verkeerde, waren niet om over naar huis te schrijven. In

1948 werd de bemanning de "smees" afgenomen; dit is de lever en de kuit die de vissers zelf mochten mee nemen. De voeding werd steeds slechter en er was in het geheel geen goede vakantie-regeling. Er bestond ook een wachtgeldregeling, waarbij 50% door de reders werd betaald en 50% door de werkloosheidswet. Deze regeling werd echter spoedig teniet gedaan, zodat de vissers geprest werden om direct aan het werk te gaan bij een andere reder. Het was als het ware een pistool dat op de vissers was gericht, in handen van de reders. Ook werd het jeugdloon ingesteld, waardoor de jeugd een fikse bedrag op het loon achteruit ging. In 1952 werd de bestaande CAO opgezegd maar er kwam geen ander voor in de plaats. Al met al, een paar belangrijke punten welke leidden tot de vissersstaking in IJmuiden.

HOE DE STAKING VERLIEP.

Op 2 Januari 1956 hield de CBT-NVV een vergadering, waarbij ongeveer 50 leden aanwezig waren. Hier werden alleen de voorstellen van de reders besproken. De CBT-NVV stond op het standpunt dat er overgegaan moest worden op het nieuwe systeem. Dit systeem was zo "nieuw" dat de vissers het al kenden uit de tijd van KNIERTJE. De burgerlijke pers en de reders, wilden laten geloven dat op die vergadering, alle vissers de CBT een volmacht hadden gegeven om te onderhandelen over de voorstellen die door de reders waren gedaan. In werkelijkheid was dit niet waar. Dit bleek overduidelijk de volgende dag op een vergadering, uitgeschreven door de BVZ-OVB, waar ongeveer 250 vissers, van allerlei organisaties, aanwezig waren. Zij protesteerden gezamenlijk tegen het optreden van het CBT, die onderhandelingen wilde voeren en loon- en arbeidsvoorwaarden vaststellen voor ALLE vissers. De vergadering onderschreef met algemene stemmen het, door de BVZ-OVB ingebrachte ontwerp-kontrakt, waarin o.a. een verhoging van de maandgages en procentengeld stond, zij meenden ook dat de reders reeds lang genoeg tijd hadden gehad, en dat er direct tot actie overgegaan moest worden. Besloten werd dat er tot zaterdag 7 januari niet zou worden gevaren. Op die datum zou er weer vergaderd worden en dan zou, indien de reders niet aan de eisen der vissers tegemoet kwamen, de situatie opnieuw bezien worden. Uit deze vergadering werd ook een actie-komitee gevormd, die de algehele leiding van de actie in handen kreeg. In dit komitee zaten 2 leden van het CBT, 1 lid van de christelijke bond en 4 leden van het OVB. Aan het eind van de vergadering werd een resolutie aangenomen waar o.m. de reders uitgenodigd werden, om vóór 7 januari, contact op te nemen met de vertrouwensmannen. Op 7 januari werd de staking voortgezet, omdat de reders niets hadden laten horen. De vissers bleven echter bereid om alsnog met de reders te praten over het oude loonsysteem met verhoging van de maandgages. De onderlinge solidariteit van de vissers, mede door de hulp van de BVZ-OVB, was erg hoog. Er staakten ongeveer 400 man. Noordwijk, Katwijk, Egmond en Scheveningen betuigden hun solidariteit en staakten voor een groot gedeelte ook. De vissers stonden als een gesloten rij, maar de groepen die ook met de staking te maken hadden, op een of andere manier, gedroegen zich nogal merkwaardig.

DE REDERS.

Het was te begrijpen dat de reders zich gepakt voelden. In eerste instantie wilden zij niet toegeven aan de eisen van de vissers. Zij begonnen met een uithongerings-techniek, wat inhield dat ze de eisen van de vissers naast zich neer legden en af gingen wachten, wat de vissers zouden gaan doen. Zij rekenden erop dat de vissers weer aan het werk wilden als ze inzagen dat er toch geen kans was op het inwilligen van hun eisen.. Maar de reders hadden het mis. De vissers hadden het geluk dat er een superhoogconjunctuur was, waardoor zij de tactiek van de reders ontcrachten door de visserij te ontvolken en ergens anders werk te gaan zoeken. Er was toen immers werk genoeg te krijgen. Na twee maanden kregen de reders door dat de vissers zich niet lieten bedonderen en gaven op 10 Maart een verklaring uit, waaruit men kon opmaken dat de reders bijna bereid waren, op de eisen in te gaan. Op 3 April, drie maanden na het begin van de staking, kapituleerde de grootste en laatste rederij, voor de belangrijkste eisen van de vissers. De staking werd ontbonden, dit betekende echter niet dat nu alle moeilijkheden verdwenen waren. Het zou nog enkele maanden duren eer de onderhandelingen het gewenste resultaat bereikten. In ieder geval gaven de reders toe aan de handhaving van de vaste gage en onderhandelingen over, de door de vissers in de loop der strijd naar voren gebrachte verlangens tot verschillende punten uit de tot dan geldende regeling van de loon- en arbeidsvoorwaarden.

DE STAAT.

De staat deed ook mee met dit konflikt. Zij deed dit echter zo onopvallend mogelijk, omdat dan de zo heilig verklaarde (wan)orde ondersteboven zou worden gekeerd. De neo-fascistische spelregels moesten ten koste van alles worden gehandhaafd. Daarom bleef ze maar praten over de "niet erkende vakbond", die niet gerechtigd was zich met het konflikt te bemoeien. Maar in feite was dit de kern van de zaak niet. Zij bleef maar bezig met haar neo-fascistische uitspraken, omdat ze bang was voor de vorm van strijd en verzet die door de vissers zelf gevoerd werd.

DE LEIDING VAN HET NVV.

In dit konflikt bleek duidelijk, dat de leiding van het NVV tot de tegenkrachten van de vissersstaking behoorden. Zij waren vóór de voorstellen zoals die gedaan werden door de reders. Toen ze begrepen dat de vissers het hier niet mee eens waren, trachten ze door middel van smerige handelingen, de staking te breken. Zo verklaarden zij dat ze de staking niet erkenden, en dat er dus geen stakersuitkering aan de stakers werd uitbetaald. Er werden zgn. NVV-brigades in het leven geroepen om te pogen die staking te breken door aan te monsteren op de vissersboten. Dit mislukte volkomen, en toen bleek dat de staking niet te breken was, zegde men de leden het royement aan. Dit was ook tot mislukken gedoemd omdat ook de NVV-leden eensgezind in de strijd bleven met de andere kameraden. Door al die pogingen tweedracht te zaaien, kwam het NVV in het luchtledige te hangen.

DE KONFESSIONELEN.

De houding van de konfessionelen in dit konflikt was van dubbelzinnige aard. Aan de ene kant verklaarden zij de eisen van de vissers voor juist en rechtvaardig en veroordeelden zij het NVV vanwege haar houding en het terugzetten van de klok. Maar aan de andere kant werd de staking veroordeeld en adviseerden hun leden weer aan het werk te gaan. Toch bleek deze traditionele houding, van weinig invloed te zijn. Zij hadden heel weinig leden en de vissers wilden in hun geheel niet gaan varen voordat de eisen waren ingewilligd.

DE EVC-CPN.

Wat in het begin van de staking door niemand werd voorzien, gebeurde in de loop van de staking. "De EVC-CPN zouden zich als stakingsbrekers gaan gedragen". Op de eerste stakersvergadering leek de solidariteit hoog in het vaandel te staan. Het opperhoofd Kieburg had met veel bravuur aangekondigd dat de EVC moreel en financieel achter de stakers zou staan. Hij vroeg het recht om een man in het komitee te mogen plaatsen. Met algemene stemmen werd dit door de vergadering goedgekeurd. Het begin was zo mooi en de eenheidsgedachte zo prachtig. Maar de morele steun van de EVC-CPN, bleek toch uit iets anders te bestaan dan aanvankelijk werd gedacht. De "Waarheid" schreef o.m. artikelen, waarin zowel de staking als het OVB werden veroordeeld. Het plan om de visse-

rij te ontvolken, om zodoende aan de staking meer kracht bij te kunnen zetten, was een aangrijpingspunt voor hen om aan te tonen dat het stakingscomitee en het OVB, het bij 't verkeerde eind hadden.

Artikelen van dezelfde strekking werden in EVC-manifesten, uitvoerig aan de orde gebracht. De leugenachtige verdachtmakingen konden echter de vissers niet beïnvloeden; zij bleven hun eigen koers varen. Toen de EVC-CPN doorkregen dat de stakers in IJmuiden zich niet van buitenaf lieten beïnvloeden, probeerden zij hun morele steun aan de solidair stakende vissers in Katwijk en Egmond te slijten. Daar probeerden zij de vissers te bewegen om naar het NVV te gaan. Dit werd met zoveel geestdrift gedaan, dat zij de felste propagandisten voor het NVV genoemd konden worden. Het bleek alleen geen enkele zin te hebben, want de vissers bleven solidair met de stakers en zij bleven in hun eigen vakbeweging.

De plaats die de EVC in het stakingscomitee was toegezegd werd nooit ingenomen. Van de 4 leden die de EVC in de visserij bezat, wilde zich niemand voor het karretje laten spannen. Zij begrepen blijkens goed dat zij daar dan het standpunt van de EVC-CPN zouden moeten gaan verkondigen. Zo werd door de eigen leden, de rol van EVC-CPN ontmaskerd. De financiële steun, die zij hadden toegezegd aan de stakers, is ook van nul en gener waarde gebleken. Met veel poeha is bekend gemaakt dat er f.1000- aan de stakingskas was geschonken. De 1000 gld. die zou zijn gegeven, was op steunlijsten van het stakingscomitee bijeen gegaard. Niet de EVC of de CPN hadden dit geld gegeven, maar de solidaire arbeiders waren de schenkers.

Wat waren precies de redenen waarom de EVC-CPN deze staking wilden breken? De Nieuwe Strijd van 30 Januari '56 schreef hierover het volgende:
"Omdat zij (EVC-CPN) van het zelfdoen en commissie's in handen van de arbeiders zelf, niets moeten hebben; om een afbraak van het NVV en het verlaten daarvan door strijdbare arbeiders te voorkomen, zij meenden deze arbeiders te kunnen exploiteren als zij hun oppositiegroepen in het NVV gaan organiseren; omdat zij zo graag dat gehate OVB zouden willen vernietigen, omdat dit hen in de weg staat bij de reeds lang door hen nodig geachte liquidatie van de EVC en teruggaan in het NVV".

De Nieuwe Strijd kreeg al gelijk voordat de staking was afgelopen.

BURGERLIJK EN ORDINAIR.

Ook de burgerlijke nieuwsbladen probeerden de staking op hun manier in het discredit te brengen. Zij schreven hun berichten zo verwarrend dat het voor niemand meer te begrijpen was, waardoor het voor de niet vissende bevolking in den lande, onmogelijk was een goed beeld van de staking te krijgen. De rol van de burgerlijke pers is immers; de staat verstevigen. Het OVB was dus een ordinaire bond die zich niet met een staking mocht bemoeien, zodat de vissers dus onterecht staakten. De steunacties bewezen echter, dat die rol van de burgerlijke pers nou niet van erg grote invloed was.

HET EINDE VAN DE STAKING.

Na de beschrijving van de tegenkrachten rest ons nog één ding nl.

de stakers zélf. Nadat de stakers hun eisen via het komitee op tafel hadden gelegd, konden zij niet met de armen over elkaar gaan zitten. Zij moesten dag en nacht waakzaam blijven, gezien de tegenkrachten die op alle manieren de staking trachten te breken. Zij bleven al die tijd overeind en lieten zich niet van de eigen koers afhaken, al was dit door onderkruipers soms heel moeilijk. Mede door de steun van hun vrouwen behaalden zij de overwinning. De eisen; "*Behoud van het loonsysteem, verhoging van de maandgages en procentengeld*", werden eerst na drie maanden door de reders ingewilligd. Toen op 3 April de staking officieel werd beëindigd, betekende dit niet dat alles al in kannen en kruiken was. Het zou nog een paar maanden duren eer de ingewilligde eisen door de reders werden uitgevoerd.

Door deze succesvolle staking hebben de vissers aangetoond, dat eensgezindheid de tegenkrachten geen kans geeft.

* * *

DE SCHEVENINGSE VISLOSSERSSTAKING VAN 1963.

Op 25 juli 1963 brak er te Scheveningen een staking uit onder de vislossers. Zij staakten omdat de werkomstandigheden en de onvoldoende werkruimten om de vissersschepen te lossen, ongelukken in de hand werkten. Vele malen was hier in het verleden op gewezen, maar de chef-havenmeester Wilgenburg wilde niet luisteren. Zijn taak bestond uit het indelen van de binnenkomende vissersschepen, om zodoende de lossers genoeg ruimte te geven. Deze chef-havenmeester bleek een onbehoorlijk en diktraal mannetje te zijn, die op geen enkele manier met de vislossers rekening wilde houden. Zo begon hij op die dag een experiment met een loskraan, zonder hiervan de lossers op de hoogte te stellen. Mede door dit voorval legden de lossers het werk neer.

Toen de staking eenmaal een feit was bleek, dat er nog meer speelde dan het boven aangehaalde. Jarenlang zijn de vislossers onderbetaald geweest en de ontevredenheid hierover kwam tijdens de staking in alle hevigheid naar boven. Aan de eis van betere werkomstandigheden en betere werkruimten, kwam dus een eis van hoger loon. In een gezamenlijke vergadering werden de eisen opgesteld en tevens werd de afspraak gemaakt, dat de lossers rechtstreeks met de reders zouden onderhandelen. Daartoe werd een komitee gekozen, bestaande uit 1 lid van het CBC-CNV, 1 lid van het NVV en 1 lid van de BVZ-OVB. De "erkende" bonden verklaarden echter het te betreuren dat de vislossers ook looneisen hadden gesteld, dat deze looneisen veel te hoog waren en niet verwezenlijkt zouden worden. De vislossers gingen echter op hun eisen in onderhandeling met de reders die echter al met een tegenvoorstel op de proppen kwamen. Zij zegden al bij boorbaat, dat de eis van 25% toeslag op nachtarbeid, niet geaccepteerd zou worden. Tijdens een vergadering na dit voorstel van de reders, verklaarde het komitee van vislossers, dat de reders tot 27 juli de tijd hadden om over de eisen na te denken. Tevens werd verklaard, dat tussenkomst van welke bond dan ook, geweerd zou worden. Deze verklaring was nog geen dag oud toen de "erkende" bonden hierop al verraad pleegden. De toppen van deze organisaties vergaderden die zelfde

dag en besloten tot de eis van loonsverhoging, gelijk voor de dag- en nachtploeg. Dit besluit werd alleen aan de eigen komitee-leden medege- deeld en niet aan het OVB-komitee-lid. Dit verraad werd tijdens een vol- gende vergadering, door de lossers veroordeeld en de twee betreffende komitee-leden duidelijk gemaakt dat dit niet meer mocht gebeuren. De truc om via de komitee-leden andere besluiten er door te jagen was mislukt. Dit betekende echter niet dat de "erkende" bonden het erbij lieten zitten. Zij probeerden het nog eens, maar nu door een eigen ver- gadering uit te roepen, waar natuurlijk niet-leden geen toegang hadden. Ook dit mislukte en de vislossers bleven één blok vormen en wezen de verdeeldheid zaaierende voorstellen krachtig van de hand. Zij gingen zelfs over tot het stellen van hogere eisen. De reders stelden toen, niet ho- ger te willen gaan dan 35% loonsverhoging. Na enige dagen onderhandelen werd hierover een akkoord bereikt en gingen de lossers weer aan het werk.

Ook tijdens deze staking was de solidariteit weer bijzonder groot en kon daardoor in grote mate, de overwinning binnengehaald worden. De Scheveningse vissers en de IJmuidense lossers, betuigden hun solidari- teit door de besmette schepen niet te lossen, waardoor de lossers aan hun gerechtvaardigde eisen konden vasthouden. Ook deze staking heeft weer eens aangetoond, dat het zelfdoen van de arbeiders de enige weg is en dat zij de bureaucratische topfunctionaris- sen niet nodig hebben, om hun eisen bekrachtigd te zien. Eensgezind kunnen zij het zelf wel af.

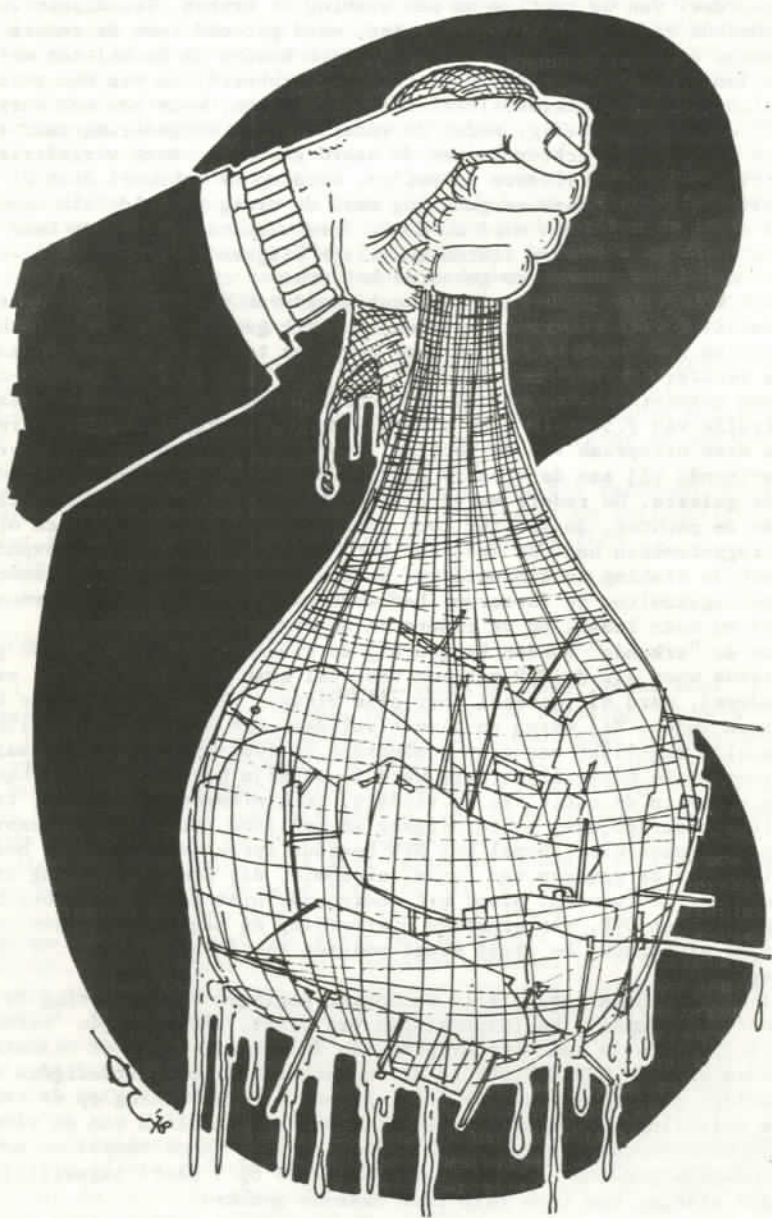
* * *

VISSERSSTAKING VAN 1964.

Eind december 1963 gaan de vissers langs de Nederlandse kust, niet naar zee. Zij zijn het zat om nog langer met de regeling; "*Op hoop van zegen*" te varen. De regeling houdt geen vaste maandgage en geen aandeel in de vangst in, zoals de regeling om de Noord die wel heeft. De vissers van IJmuiden en daar boven, varen wél onder deze regeling. De stakende vissers hebben jaar in jaar uit gezien, dat de onderhandelingen van de "erkende" bonden, niet in de richting van een regeling Noord wezen. Zij hadden slechts gezien, dat deze "erkende" bonden, in goede saamho- righeid met de reders, de oude regeling niet wilden veranderen. Honderden vissers in vergadering bijeen op 8 januari '64, besloten op democratische manier, dat hun eisen aan de reders kenbaar gemaakt moes- ten worden, via een door hen zelf gekozen komitee. De eisen van de vis- sers zijn overeenkomstig met de Noordregeling, dus; "*Vaste maandgage, een aandeel van de vangst, kleding vergoeding en een regeling voor de zondag op zee*". In een schrijven worden deze eisen aan de reders voor- gelegd, er kwam echter geen antwoord op. Wel lieten zij door hun stro- mannen het gerucht verspreiden, dat zij helemaal geen trek hadden met dit komitee van vissers, te onderhandelen. Wel zouden zij met de "erken- de" vakbondsleiders over loon- en arbeidsvoorwaarden willen praten. Dit was een idiote gedachtengang van de reders, omdat zij heel goed wisten dat de vissers, ongeacht hun lidmaatschap van een vakbond, als één blok naast elkaar stonden en de "erkende"leiders alleen maar zich

zelf en hun apparaten vertegenwoordigden. Geruchten verspreiden is een onderdeel van de tactiek om een staking te breken. Tweedracht zaaien om zodoende eigen voordeel te behalen, werd getoond toen de reders een al- gemene stemming onder de vissers wilden houden om de wil tot werken te peilen. Ondertussen hadden de reders geprobeerd, om via hun stromannen, delen van het stakerskollektief over te halen, weer aan het werk te gaan. Dit mislukte volledig, zodat de reders ook de vergadering maar afgelas- ten. Zij hadden echter buiten de waard gerekend, deze vergadering om de strijdwil van de vissers te peilen, werd op 12 februari door de vissers zelf belegd. Op deze vergadering werd de vraag gesteld; "*Wie vindt dat de staking opgeheven moet worden*". Twee vissers staken hun hand op, de 500 andere aanwezigen lieten duidelijk blijken dat de staking voortge- zet moest worden. En zo gebeurde het ook.

Toch konden de reders de standvastigheid van de stakende vissers, moeilijk verkroppen. Zij spanden een kort geding aan bij de rechter en dachten na de uitspraak, de zaak gewonnen te hebben. De uitspraak van de rechter luidde als volgt; "*Het OVB moet de staking opheffen, er mag geen uitkering aan de stakende vissers gedaan worden*". Dit alles op straffe van f.50.000, voor elke dag dat de staking zou voortduren. Na deze uitspraak van de rechter, trok het OVB zich officieel terug en verleende zij aan de vissers alleen morele steun. Aldus zo als de rech- ter gelaste. De reders waren zeer verbolgen dat, ondanks de uitspraak van de rechter, de staking toch doorging, hoewel het OVB zich officieel teruggetrokken had. Er was door het OVB echter een manier gevonden om toch de staking te financieren, door steeds een ander verantwoordelijk stakingskomitee te formeren. Het werd een grote overwinning voor het OVB en haar leden, op de reders en de staat. Ook de "erkende" bonden kregen bij de vissers geen poot aan de grond. Steeds weer als de TOP met een voorstel kwam (in het voordeel van de reders), werd dit massaal door alle vissers verworpen. Ook dus door hun eigen leden. Zij waren en bleven solidair met hun stakende kollega's. Op alle mogelijke manieren probeerden de topfiguren de nederlaag te ver- bloemen. De burgerlijke pers werd in al zijn hevigheid ingeschakeld, om de eisen en de aktie van de vissers, te kleineren en verdacht te maken. Dit variëerden van; achteruitgang in het loon tot ernstige bezorgheid voor de ekonomie. Vooral het NVV-bestuur sprak haar ernstige bezorgdheid uit, over de gevaren van "onze" ekonomie, die door de staking ernstig bedreigt zou worden. Alsof het voorgaande niet genoeg was, beschuldig- den zij het OVB, van ernstige overtreding en negering van een rech- terlijke uitspraak. De staat moest volgens hen de boete van f.50.000 per dag, innen. Alle verdachtmakingen, alle wanhopige pogingen om de staking te breken, door de gezamenlijke inspanningen van staat, reders en de "erkende" top, resulteerden in een versteviging van de eenheid onder de vissers. Leden van het OVB, CNV, NVV en de ongeorganiseerden, verdedigden en be- hielden de eenheid van strijd, waardoor de overwinning op de reders en de Stichting van de Arbeid een feit werd. Alle eisen van de vissers; "*Loonsverhoging, betere werkkleding, aandeel in de vangst en een betere zondagevergoeding*", werden door de reders op 3 maart ingewilligd. Deze staking had toen ruim twee maanden geduurd.

DE HAVENBLOKKADE IN SCHEVENINGEN.

De laatste staking die beschreven wordt is eigenlijk geen echte werkstaking geweest. Het was meer een politieke actie, gericht tegen de staat. De vissers gingen deze actie aan, omdat zij ernstig verontrust waren, over maatregelen die de regering in de visserij doorvoerde. Met name was men verontrust over de quotering van de visvangsten en over de sanering van de vloot.

Op zich was de quotering voor de vissers geen probleem. Zij begrepen drommels goed dat er maatregelen genomen moesten worden, omdat door de moderne vangstmethode, de Noordzee in de korste keren leeggevist zou zijn. Het probleem waar de vissers wel mee zaten, was de domme manier van plotselinge en strenge invoering van de maatregelen, waardoor alleen de kleine man getroffen werd en aan werkloosheid en inkomstenvermindering bloot gesteld.

DE REGERINGSMAATREGELEN.

De regering kwam met het idee, een quotering in te voeren, om zodoende de visstand op peil te houden. Dat betekende dan, dat er door de gehele Nederlandse vloot, per jaar, 9200 ton scholven 4700 ton tong gevangen mocht worden, inplaats van een onbepaalde hoeveelheid zoals voorheen. Een leuk idee om de vis te beschermen, maar het idee voorzag niet in een bescherming van de vissers, die er uiteindelijk toch van moeten leven. De vissersvloot bestaat uit grote en kleine kottereigenaren, grote en kleine schepen. De kleine schepen behoren meestal aan de kleine eigenaren. Het ligt voor de hand, dat de kleine schepen meer aan de kant liggen als er storm is. De grotere schepen kunnen veel eerder varen. Hierdoor kunnen de grotere schepen een onevenredig groot deel van de quotering binnen halen. De maatregel bleek dus een uiterst onrechtvaardige verdeling in de hand te werken. Niet alleen de kleine kottereigenaren werden hier de dupe van, maar ook de werknemers werden er door benadeeld.

De tweede maatregel die door de regering genomen werd, was de sanering van de vissersvloot. Er zouden 150 schepen gesaneerd moeten worden, waar de regering zo'n 30 miljoen gulden voor uittrok, ten gunste van de kottereigenaren. Deze maatregel sloeg niet zo aan, de eigenaren vonden dit te weinig. De BVZ vond dit ook, maar zij was veel meer verontrust over de werkloosheid die de sanering met zich mee zou brengen. De BVZ heeft berekend, dat ongeveer 1000 vissers en arbeiders uit de nevenbedrijven op straat zouden komen te staan.

DE VISPRIJS.

Ook met de visprijs zat het niet snor. Voor de konsument was de vis schrikbarend duur. Soms was ze vijf maal zo duur als bij de visafslag. Vooral de kleine kottereigenaren kregen voor de aangevoerde vis veel te weinig betaald. Zij werden vaak gedwongen om hun vis in de konkurentiestrijd, voor een te lage prijs te verkopen aan de handelaren. Daardoor konden zij zich al zeer moeilijk staande houden en de bemanningen zagen hun inkomsten uit de besomming steeds verder dalen.

DE BLOKKADE ALS PROTEST.

De maatregelen van de staat en de visprij, bewerkstelligden dat de kottereigenaren en de bemanningen, overeenkomstige belangen kregen. Beide partijen verenigden zich met elkaar, om de regering duidelijk te maken dat het met de visserij heel slecht ging. Een verwonderlijk iets, meestal staan de kottereigenaren lijnrecht tegenover de bemanningen.

Ditmaal kwamen zij in een gemeenschappelijke vergadering bijeen, waar zij unaniem besloten, dat er vanuit Scheveningen iets moest gaan gebeuren. Zij kwamen tot overeenstemming om in de nacht van Zaterdag op Zondag 10 augustus '75, de haven van Scheveningen te blokkeren. De aktie zou goed aansluiten bij de vissers van Wieringen, die kort daarvoor, ook in het kader van de maatregelen, enige tijd de sluisen bezet hadden gehouden.

Bij het begin van de afsluiting door de Scheveningers, trachten twee kotters uit Tholen nog weg te komen. Bij een lukte dit, de ander moest onverrichterzake terug keren. Om één uur zat de haven potdicht. De vissers die de blokkade uitvoerden, hiel den rekening met het feit, dat de politie of de marine, op zouden kunnen treden. Dit gebeurde echter niet. Enige veiligheidsmaatregelen werden wel achter de hand gehouden, zoals verhoogde aktiviteit op het ministerie van justitie. De vissers hadden echter toezeggingen van de lossers, de kuipers en de pakkers om bij eventueel optreden, solidariteits-akties te beginnen. De haven-blokkade stremde de hele scheepvaart op Scheveningen. Sportvissers, schepen van grote rederijen, vracht- en passagiersvervoer van de Norfolk-line en de plezierjachten, niemand kon er meer uit of in.

OPHEFFING VAN DE BLOKKADE.

De blokkade verontruste de hoge heren in grote mate. De loco-burgemeester dhr. Nuy, liet via dhr. Riemvis, directeur van het marktwezen, weten, dat hij een onderhoud wilde hebben met de vissers. Een delegatie van 4 man ging erheen. Zij hadden een uitvoerig gesprek over alle moeilijkheden en grieven die er bij de vissers en kleine eigenaren leefden. De zaak moest echter naar het ministerie doorgeschoven worden, omdat dit probleem boven de machten van de gemeente Den Haag gingen. De burgemeester beloofde op schrift, dat hij zich met minister v.d. Stee in verbinding zou stellen. Daarbij zou hij de minister verzoeken, een onderhoud met de vissers te hebben. Na de schriftelijke bevestiging van de burgemeester besloten de aktievoerders in een vergadering, de blokkade voorlopig op te heffen.

STANDPUNT VAN DE BVZ-OVB.

De BVZ-OVB maakte in afwachting op het gesprek met de minister, haar standpunten en eisen, in Nieuwe Strijd bekend. "De quotering", zo schreven zij, "moest vastgesteld worden per schip en wel in verhouding tot het aantal PK's. De prijzen van de vis moeten aan een minimumprijs gebonden worden, zodat zowel de konsument en de kleine kottereigenaren beschermd zijn tegen de spekulatieve handelaren en weten waar zij aan toe zijn. De sanering (als er niet aan te ontko-

men is), zal over een aantal jaren uitgesmeerd dienen te worden. Een absolute bouwstop voor nieuwe schepen".

NOG GEEN EIND AAN DE STRIJD VAN DE VISSERS.

Minister v.d. Stee heeft nooit serieus geprobeerd om met de vissers over de problemen te spreken. Hij heeft zelfs nooit enige uitleg over het waarom gegeven. Zo heeft hij opnieuw de hoop van de vissers getorpedeerd en hun in feite de bevestiging gegeven, dat de regering de visserij dood laat bloeden. De gedachte dat de Nederlandse staat steeds minder interesse voor de visserij heeft, wint steeds meer terrein. Toch betekent dit niet dat de mensen in de visserij zich bij de pakken neerzetten, want zij willen zich niet laten verzuipen. Het is anno 1978 nog steeds een enorme rotzooi in de visserij. Niemand weet nog waar hij aan toe is. Er valt geen pijl te trekken op de maatregelen van de regering. Het internationale overleg door de zg. EEG-landen over de visserij en de beperkingen, wordt ingegeven door de bezitters en de banken. De Nederlandse regering twijfelt en rommelt, maar is ondertussen bezig, om een belangrijke bedrijfstak af te breken. Soms is er een beetje hoop voor de vissers, zoals bij de subsidie-toekenning voor het hospitaal-kerkschip de HOOP, zodat dit weer een tijdje kan blijven varen. Aan de andere kant neemt zij echter maatregelen, zonder daarbij rekening te houden met de vissers. De visserij lijkt een speelbal van de golven, maar de mensen die er hun brood moeten verdienen staan dit niet toe. Zij zullen blijven vechten voor het behoud van de visserij en de werkgelegenheid.

B.V.Z.

KRONIEK;

VAN STRJD EN BEWEGING » 30 JAAR O.V.B.«

Donderdag 25 Maart 1948 wordt in een oprichtingsvergadering te Rotterdam, met slechts 2 stemmen tégen, het OVB opgericht. Op deze ledenvergadering van de EVC waren ruim 800 mensen aanwezig. Vele honderden konden de zaal Odeon niet binnen.

Het eerste konflikt waarmee het OVB werd gekonfronteerd, was de werkweigering op het s.s. "Uddeholm" van 13 Maart 1948. Daarmee werd tevens het eerste succes behaald.

Begin April '48 wordt het propagandawerk op grootscheepse wijze aangepakt, met het benoemen van de volgende kommissie: C.Oosterwijk, F.Bodegraven, L.v.Os, P.Appels, J.v.Gelder. Rotterdam wordt door hen verdeeld in 19 sekties.

De eerste grote vergadering van havenarbeiders vindt plaats op Zondag 9 Mei '48 in Ons Huis te Rotterdam, over het onderwerp; "De noodzaak van de onafhankelijke vakbeweging". De inleiding hiervan werd gehouden door Toon v.d.Berg.

Op 9 Juli wordt ondanks terreur van stalinistische groepen, een afdeling van het OVB te Amsterdam opgericht.

Op Vrijdag 24 September wordt afdeling Wieringen opgericht.

Zaterdag 16 en Zondag 17 Oktober '48 vindt het eerste kongres van het OVB plaats, waarbij de oprichting en de naam bekrachtigd worden. Als uitvoerend bestuurders worden gekozen: Wietse Smid voorzitter, Toon vd Berg sekretaris, Jan Bestman penningmeester. Als doel wordt gesteld; "De behartiging van de stoffelijke en geestelijke belangen der Nederlandse werkers en hun gezinnen."

Op 24 Oktober '48 wordt het OVB muziekkorps opgericht.

In het begin van 1949 is er een groot net van OVB-afdelingen over het gehele land. Veel afdelingen zijn dan ook reeds begonnen met het instellen van Plaatselijke Centrales.

Op 7 Mei '49 wordt op een vergadering van stukadoors in Den Haag besloten, een algemene oproep te doen om het werk neer te leggen. Dit, omdat het toen nog bestaande EVC en de leiding van het NVV, grote verwoording onder de stukadoors brachten. Tijdens de daarop volgende staking keerde het OVB volledig aan haar leden uit, dit in tegenstelling tot de EVC, die ook wat de eisen betrof, het volledig liet afweten.

Buitengewoon kongres op 12 Juni '49 te Rotterdam, waar besluiten worden genomen over autonomie van de Bedrijfsorganisaties en een instelling van een Landelijk Bureau Rechtsbijstand.

Juli '49 ontstaan er grote tegenstellingen in de EVC-leidingen van diverse plaatsen in Brabant. Steeds meer gaan de arbeiders zich richten tot de OVB-functionarissen.

Eindelijk is het zover. Op Zaterdag 3 December '49 wordt de afdeling Eindhoven van het OVB opgericht, o.l.v. kameraad Geert de Valk. Spoedig daarop volgen enkele kleinere afdelingen het goede voorbeeld.

Op 17 December '49 wordt de afdeling Tilburg, o.l.v. kameraad A.Spijkers, opgericht. Dit wordt gevolgd door Heerlen, Helmond, Maastricht en andere plaatsen in het zuiden.

Op de landelijke konferentie van het OVB op 17 en 18 December '49, wordt de eis gesteld van minstens 60 gld. per week loonsverhoging. Volgens velen was deze eis echter te hoog gesteld, omdat de uniebonden hun eis gesteld hadden op 50 gld. per week. De werkgevers waren nog niet bereid de helft te betalen.

Begin Februari '50, wordt o.l.v. Kameraad Jaap Koning Sr. de Algemene Nederlandse Bond van Zeevarenden (tegenwoordig BVZ) opgericht. Dit betekende de definitieve breuk met de EVC.

Op 2 Maart '50, sluit de Haagse Federatie van Bouwvakarbeiders zich aan bij het OVB.

1 April '50 viert het OVB in Odeon haar 2 jarig bestaan. De grote zaal bleek veel te klein, want er kwamen maar liefst 3 grote autobussen vol uit het zuiden.

Op 2 Juli '50 belegt het OVB in Ruhrort (BRD) een vergadering voor het Rijnvaartpersoneel. Hoofddthema was de verkrachting van de Rijnvaart-kontrakten. Door een goed bezochte vergadering wordt besloten om de strijd hiertegen met kracht te voeren en de belangen van alle Rijnvaartpersoneelsleden voorop te stellen. Na een langdurige strijd, worden enkele verbeteringen bereikt.

12 Juli '50 organiseerde het OVB een geslaagde sitdown-aktie in de Rotterdamse haven, voor het uitbetalen van een kerstgratifikatie van 50 gld. aan de losse arbeiders. Tevens werd de eis gesteld van een extra weekloon voor iedereen.

Op 9 en 10 December '50 wordt het tweede kongres van het OVB in Rotterdam gehouden. Er zijn 120 afgevaardigden uit 20 afdelingen. Het kongres staat in het teken van de nationale en de internationale strijd. Zaterdagavond wordt het kongres onderbroken door een klinkende feestavond met o.a. het Wieringse Cabaretgezelschap "Tempo" en het OVB-zangkoor uit Rotterdam.

Op 22 Maart '51 wordt er een openbare protestvergadering in Odeon belegt. Hier worden de volgende eisen gesteld:
"Volledige kompensatie van alle tot nu toe doorgevoerde prijsstijgingen, een minimum-loonvloer van 65 gld. per week, invoering van een glijdende loonschaal, direkte hulp aan ondersteunden door sociale zaken en hulp aan de kleine pensioentrekkers." Deze openbare vergadering tegen het hongerprogram van Drees, Romme en Stikker, had een groot succes.

18 Juni '51 wordt er te Hippolytushoef een grote openbare vergadering belegd door het OVB met als spreker Toon v.d.Berg. Onderwerp:
"De les van de staking in de Wieringermeer."

Vrijdag 3 Augustus spreekt kameraad Sprenger de Rover namens het OVB over het kinder-vakantiekamp, voor de VPRO-radio.

Op 14 Oktober '51 belegt OVB-Verkeer een buitengewone ledenvergadering in gebouw Odeon, met als onderwerp; *"Moeten wij wel of niet deelnemen aan de kernverkiezingen voor de haven-arbeids-reserve."* Het besluit wordt daar genomen om niet aan deze door de direkties voorgestelde kernen deel te nemen, maar eigen zelfstandige bedrijfskernen van de arbeiders te gaan vormen.

Op Zondag 18 November '51 wordt in Rotterdam de eerste kunst-ochtend van het OVB gehouden. Vertoond wordt de film; *"Ik en mijn naaste staalstad"*. Tevens vindt er een optreden plaats van het OVB-muziekkorps en een gemengd koor.

In de loop van November '51 komt het tot een grote trawlvissers-staking te IJmuiden. Het OVB weet op een vergadering van 14 November zoveel invloed uit te oefenen, dat het verraad van de Centrale Bond niet door de vissers wordt genomen en alle eisen onverkort blijven gehandhaafd. De staking wordt gewonnen en alle ondertussen ontslagen mensen, worden door de bedrijven weer teruggenomen.

15 Januari '52 is een zwarte dag voor het OVB. In een vliegende storm

vergaat het in slechte staat verkerende schip "de Alkmaar". Acht makers van onze organisatie vinden de dood in de golven. Veel ongerechtigheid is er door deze ramp aan het licht gekomen b.v. mensenlevens opofferen om verzekeringsgelden te innen. Het OVB-bestuur besluit om voor de gezinnen van de slachtoffers een landelijke inzameling te houden. Dit vindt grote weerklank in ontelbare giften.

30 Augustus '52 is een grote dag voor het OVB. Het eigen gebouw aan de Mathenesserlaan 385 wordt in gebruik genomen met het hijsen van de nieuwe OVB-vlag. Enige honderden kameraden uit het gehele land zijn met hun vrouwen hierbij aanwezig.

Over de dreigende verslechtingen bij de DUW-werken in de polders, spreken de kameraden Oosterwijk en v.d.Berg op 27 Oktober '52 te Wieringen, op een grote protestvergadering.

In December '52 wordt door het ministerie van oorlog de "Nieuwe Strijd" voor militairen verboden. Een hierop volgende korrespondentie tussen v.d.Berg en de boodschappenjongen van het ministerie van oorlog, minister-president Willem Drees, heeft tot gevolg, dat het verbod officieel bevestigd wordt.

Wederom treft het OVB een grote slag. Tijdens de beruchte nacht van 1 Februari '53, toen een groot deel van Nederland door een vreselijke ramp werd getroffen, verging de "Catharina Duyvis" met 16 opvarenden. Hieronder bevonden zich 8 kameraden-leden van het OVB. Ook hiervoor wordt een solidariteits-fonds gesticht en in korte tijd worden er duizenden gulden bijeen gebracht.

Het derde OVB-kongres wordt gehouden op 28 en 29 Maart 1953.

Op 16 Mei '53 wordt in ons gebouw aan de Mathenesserlaan een grote muurschildering onthuld. Deze muurschildering is een geschenk van de OVB-afdelingen wegens het in gebruik nemen van het eigen gebouw. De zeer toepasselijke schildering, er staan elf beroepen in afgebeeld, is een kunstwerk van de schilder Krijn van Dijke, broer van de bekende voetballer en trainer.

Op 18 Mei '53 wordt in Scheveningen door de BVZ(OVB) een staking uitgeroepen onder de jeugdige vissers. Tot deze staking is besloten op een massa-vergadering van alle belanghebbenden. De Centrale Bond en de Christelijke Bond hadden een loonregeling opgesteld, waarbij de jeugdigen er 5 tot 15 gld. per week op achteruit gingen. Door de stakings-aktie werd dit volledig ongedaan gemaakt.

Donderdag 5 November '53 wordt in het Industrie-gebouw te Rotterdam een grote buitengewone-ledenvergadering gehouden, met als motto:
"De strijd in verband met de nieuwe loonronde en de huurverhoging."

Woensdag 1 December dwingen de OVB-leden bij de Centrale Suiker Maatschappij, door een korte staking, een loonsverhoging van 5 gld. per week af. De CSM heeft verschillende bedrijven in Nederland en Suriname.

16 Januari '54 vindt in Den Haag een grote openbare propaganda-feest-

avond plaats. Deze avond was geheel voorbereid door de vrouwen van de Zeemans Vrouwen Bond.

Zaterdag-ochtend 27 Maart '54 gaan in Rotterdam grote groepen havenarbeiders de straat op om in demonstratie naar het stakingslokaal in Rotterdam-zuid te trekken. Er wordt besloten om tot 29 Maart het werk neer te leggen. Eisen zijn: *"Het terugnemen van 12 ontslagen kameraden, 8% loonsverhoging en betere arbeidsvoorwaarden, zoals de ploegendiensten"*. Deze staking vindt grote weerklank in alle Nederlandse havens en wordt dan ook met succes afgesloten.

Grote stakingsakties van de heiers eind Maart, die liefst 14 dagen duurde. Het OVB roept op de aktie tot het bittere einde door te zetten met de volgende eisen: *"De 25% prestatie-toeslag bij het basisloon trekken, de reisregeling verbeteren, het verstrekken van minimaal 5 gld. kledinggeld"*. De aktie werd een groot succes, ondanks de brekersaktie van de "erkende" bonden en het stakingsverbod van de Amsterdamse rechter die grote dwangsommen van de stakers verlangde.

Op 1 Mei '54 worden er in Enschede, Groningen, Rotterdam, Wieringen en Amsterdam, zeer geslaagde 1 Mei-vieringen gehouden. Deze 1 Mei-vieringen stonden allen in het teken van de internationale klassestrijd.

Maandag 6 September '54 geeft het OVB in de Amsterdamse haven een manifest uit dat oproept tot een aktie voor: *"Loonsverhoging van 6,50 per week, betere regeling van de taakverdeling en een eerlijke verdeling van het nachtwerk"*. De 24-uursstaking die daar op volgt, heeft een volledig succes.

Een aktie in de Rotterdamse haven om 2 extra reisen voor de Brabantse pendelaars, op 5 Sept. '54, heeft eveneens volledig succes.

In de maand Oktober zijn er stakingsakties van de Haagse loodgieters en van de tunnelbouwers in Velzen. Tevens wordt er naar Londen een solidariteits-telegram gestuurd, waar de havenwerkers in een verbeterd strijd staan voor loonsverhoging.

Eveneens in Okt. komen de zeelieden in verzet. Door de BVZ worden succesvolle akties gevoerd op 3 schepen van de Holland Amerika Lijn.

Op 2 Nov. '54 overwinnen de havenwerkers van Londen na een langdurige stakingsaktie. Deze aktie werd door het OVB met woord en daad gesteund.

Voor de tweede maal wordt er door het OVB een vergadering in Antwerpen belegd, op 14 Nov. '54. Bedoeling van deze vergadering is: *"De internationale solidariteit in de havensteden en het van de grond brengen van een Belgische strijdorganisatie"*.

In Dec. worden er in de Rotterdamse haven massaal manifesten verspreid, die de ronselpraktijken van de havenbaronnen aan het licht brengen. Tevens worden er bij het stadssleepbootbedrijf vergaande eisen op tafel gelegd zoals; *"Invoering van de 48 uren week en een verhoging van de toeslag op nachtwerk"*.

Op Zaterdag 18 Dec. '54 wordt in Eindhoven een kabaretavond gehouden tgv. het 5 jarig bestaan van de afdeling. Op deze avond wordt de grote strijdbaarheid en het belang van het OVB in het zuiden, naar voren gebracht door kameraad v.d.Berg. Uit alle afdelingen van Brabant en Limburg waren bussen aanwezig.

Op 23 en 24 April '55 wordt het 4e statutair kongres van het OVB, te Rotterdam gehouden. Juist te laat om op het kongres bekend te maken, wordt op 26 April het bericht ontvangen dat met ingang van 20 April 1955, het OVB als rechtspersoon is erkend.

Grote solidariteit met de Antwerpse havenstaking in Juni '55 door het OVB met de oproep tot boycot van besmette schepen. In alle havens worden manifesten uitgegeven die grote weerklank bij alle havenarbeiders vinden. O.a. wordt het werk op de Russische "Kolonna" gestopt.

1 Aug. '55 is in de haven een dag om nooit te vergeten. Ruim duizend havenarbeiders voeren een 24 uurs-staking door uit verontwaardiging over de afgesloten CAO door de "erkende" bonden, erkend door werkgevers en kapitalistische regering. Er wordt tevens gestaakt voor een loonsverhoging, werktijdverkorting tot 44 uur en uitbetaling van het volle loon bij ziekte of ongeval. Nog geen twee weken later gaat de gehele haven plat en met een massale demonstratie door de binnenstad van Rotterdam, worden de eisen kracht bijgezet. De staking wordt een groot succes voor het OVB, maar een afgang voor de toen nog bestaande EVC, die haar leden niet uitbetaalde en de "erkende" verradersrol speelde.

In het jaar 1955 richtte het OVB diverse brieven aan de tweede kamer over arbeidsvoorwaarden, de ouderdomsvoorzieningen en de pensioenfondsen. Dit ging steeds gepaard met het uitdelen van manifesten op de bedrijven en de bouwwerken.

Op 3 Jan. '56 wordt er in IJmuiden een stakingskomitee gekozen door de trawlvissers, waarbij 4 OVBERs zitten. Ook in Egmond komt een stakingskomitee met 2 OVBERs. Eensgezind beginnen de vissers een staking tegen de wil van de "erkende" bonden in. Deze geven geen stakingsuitkering en werken ook niet mee met de steunlijsten. Er vaart echter geen boot meer uit en de staking houdt stand. Na drie maanden van harde strijd is de overwinning een feit. Er werd onderhandeld op basis van de eigen eisen der stakers. De reders halen bakzeil en de schepen gaan weer varen. Er is weer eens bewezen dat de strijdwil van de arbeiders tot de overwinning voert, ondanks het gewoet en verraad van de Unieleiders.

Overal in het land worden weer 1 Mei bijeenkomsten door het OVB georganiseerd. De opkomst is overweldigend.

In de loop van Mei '56 worden er op diverse bouwwerken in en om Rotterdam akties gehouden voor een loonsverhoging. Kameraad Oosterwijk leidt deze akties op een voortreffelijke manier en er worden duizenden manifesten uitgegeven. De akties slaan over naar Den Haag en Amsterdam en worden met succes afgesloten. Ook Groningen deed aan de akties mee. Na de werkhervatting op 18 Juni gaan de onderhandelingen over andere

voorwaarden door. De alternatieve Bouwvak-CAO van het OVB wordt in de bouwketen verspreid en toegelicht.

Op 22 Mei '55 neemt kameraad Wietse Smid afscheid als gesalarieerd bestuurder van het OVB. Hij heeft dan meer als 50 jaar in de arbeidersbeweging gestreden.

De grote mijnramp te Marcinelle in België. Er vinden 263 kameraden de dood tijdens hun werk. De winsthonger heeft weer eens haar tol geëist. De veiligheid van de mijnen komt ter sprake, maar zoals steeds wordt ook dit in de doofpot weggewerkt. Winst is no.1, een mensenleven is voor deze heren niet belangrijk. De Landelijke Raad van het OVB stuurt een telegram van deelneming aan de nabestaanden.

Begin 1957 gaan de "erkende" bonden volledig akkoord met de prijsverhogingen die de werkgeversbonden eisen. Het is een offer dat aan de arbeiders gevraagd wordt, want er staan uiteraard geen looncompensaties tegenover. De prijsverhogingen worden toegestaan om z.g. het LOT van de landarbeiders te verbeteren. Het OVB staat hier lijnrecht tegenover, omdat het een misleidende maatregel is, die net als nu, aan de rijken tegemoet komt. Alle prijzen gaan enorm omhoog en vandaag de dag kan men zien wat voor gevolgen dit heeft; "De loon- en prijs-spiraal", die alleen maar ten nadele van de arbeiders is en winst opleverd voor de kapitalisten. Het OVB propageert een duurtetoeslag van minstens 10%.

Op 23 en 24 Maart '57 wordt het 5e statutair kongres van het OVB gehouden. Wietse Smid treedt af als voorzitter, in zijn plaats komt

Toon v.d.Berg. Wietse was toen bijna 70 jaar. Een welbesteed leven.

Op 1 Juli gaan in België 300.000 arbeiders in staking. Rondom deze staking wordt een smerig politiek spelletje gespeeld tussen de "socialistische" en katholieke partij-burokraten. De rijkswachten gaan als beesten tekeer en beschieten postende stakers. Na de staking blijkt duidelijk dat men de "erkende" vakbonden en de met hen verbonden politieke partijen, als evengrote vijanden van de arbeiders kan beschouwen als de kapitalisten. Beloofde verbeteringen werden later weer teruggetrokken. Ook de veiligheid op de bedrijven, in het bijzonder de mijnen, wordt absoluut onvoldoende verbeterd.

Op 17 Okt. '57 breekt er in Vlaardingen onder de havenwerkers van Hersbach, een staking uit. Het kernpunt van deze actie is een reële loonsverlaging van \pm 5% en er doen ruim 200 arbeiders aan mee. De staking wordt met een gedeeltelijke overwinning afgesloten op 5 Nov. Tijdens het konflikt is er door de OVB-afdelingen in het gehele land met steunlijsten gewerkt.

30 Dec. '57 viert de BVZ feest in het Kurhaus te Scheveningen. Er zijn maar liefst 1600 mensen aanwezig, die een grandioze avond krijgen aangeboden.

Tijdens een staking van de Haagse bouwarbeiders, begin 1958, gaan de bouwondernemers over tot uitsluiting. De politie gaat daar op in en ontruimt met geweld de bezette bouwwerken. Dit alles, omdat de bouwvakkers een redelijke beloning voor hun werk eisen. Door de president van de Amsterdamse rechtbank mr. Stheeman, wordt aan stakende schilders een dwangsom opgelegd van 25 gld. per dag. Zij worden dus gedwongen om weer aan het werk te gaan. Deze gevaarlijke weg komt volledig voor rekening van de "erkende" organisaties, zij zijn toch vertegenwoordigd in de bedrijfsschappen. Het OVB bestrijdt deze handelwijze sinds haar oprichting en zal dit altijd blijven doen, zolang het uitbuitingssysteem zal bestaan.

Op 11 Juli '58 komen een aantal stukadoors in Breda tot actie over diverse looneisen. Na enige uren breekt er op verschillende werken een spontane staking uit. Er komen berichten in de burgerlijke pers, die schrijven dat de "bonafide" bonden hier buiten staan, omdat de ondernemers de juiste CAO-lonen zouden betalen. Het OVB doet echter de juiste toedracht uit de doeken en de staking wordt gewonnen.

In de loop van 1958 wordt de gehele wereld gekonfronteerd met het "PANHONLIB-KONFLIKT". Het varen onder "goedkope vlag" neemt hand over hand toe. De zeelieden zijn er het slachtoffer van door lage lonen en afschuwelijke arbeidsomstandigheden. De grote maatschappijen halen enorme winsten hieruit door het ontduiken van alle bepalingen. Vooral de veiligheid op deze schepen laat alles te wensen over. Het OVB bepaald haar standpunt hierover in een gemeenschappelijke verklaring van bedrijfsorganisatie Verkeer en BVZ. "De havenwerkers zullen zelf beslissen of zij het besluit van de vakbondstop op zullen volgen en hoe zij dit zullen doen". (boycot van besmette schepen door internationale samenwerking). De rechterlijke machten van verschillende landen, wil-

den de boycotten strafbaar stellen door grote dwangsommen te gaan eisen. Ook in 1976 begon dit konflikt weer te spelen, 25% van de wereldhandelsvloot vaart nog steeds onder die "goedkope vlag".

Eind 1958 zijn er in Nederland 116.000 werklozen. Het OVB strijdt voor de volgende eisen; *"Vrije zaterdag, werktijdverkorting en een behoorlijk loon"*. Ook wordt een brochure verspreid waarin de overgangseisen zoals; glijdende loon- en urenschaal onder de aandacht gebracht worden. In België zijn in dezelfde periode maar liefst 310.000 werklozen, die voor het merendeel in de grootste armoede leven. Alleen de internationale strijd kan hier een antwoord op geven.

Terwijl het OVB overal in de strijd staat om de eisen van de arbeiders kracht bij te zetten, stelt het NVV een andere eis. Werkgevers moeten aan de kontributie mee gaan betalen voor de NVV leden. Het zogenaamde "vakbondstientje".

9 en 10 Mei '59 kwam het 2-jaarlijkse kongres van het OVB voor de zesde maal bijeen. Kameraad Wil Dolleman wordt tot secr.peningmeester gekozen. Het thema nationale en internationale situatie, de taak van het OVB daarin, wordt op een duidelijke manier door kam. Oosterwijk gebracht. Daarna vindt een levendige discussie plaats.

Maandag 13 Juli '59 breekt in de Groningse haven een staking uit bij de lossers. De nieuwe CAO, die met medewerking van de "erkende" bonden is goedgekeurd, wordt door de lossers met kracht van de hand gewezen. De verontwaardiging is enorm. Het z.g.aangenomen werk moet worden afgeschaft maar dit betekent dan wel 20 á 30 gld. loonsverlaging per week. Reeds na 2 dagen wordt door eensgezinde strijd, deze verslechtering te niet gedaan. Tijdens deze staking adviseert Fré Meys de arbeiders, om lid te worden van het NVV, de bond die zoveel honing in haar koek doet.

In 5 jaar tijd is het aantal mijonairs verdubbelt en gekomen op het respectabele aantal van maar liefst 2243, aldus een bericht in het "Vrije Volk" van 30 Juli '59. Dat wordt zomaar lakoniek medegedeelt in een tijd van bestedingsbeperking van de arbeiders. De strijd hiertegen kan niet hard genoeg zijn.

Zondag 9 Aug. '59 vindt in Ouwehands Dierenpark te Rhenen de OVB-landdag plaats. Het is één grote dag van strijdbaarheid, solidariteit en kameraadschap, die nog lang in het geheugen van de talrijke deelnemers zal blijven voortleven.

Voor het eerst brengt OVB-Bouwvak een volledig ontwerp-Bouw-CAO uit. Het wordt op grote schaal verspreid en door de arbeiders op de bouwwerken uitstekend ontvangen. Verschillende afdelingen beleggen hierover discussie-avonden.

Na een langdurige strijd op het juridische vlak, hebben onze kameraden in IJmuiden opnieuw een overwinning behaald. Twaalf vissers van het schip "Haarlem" weigerden bij stormkracht 10 uit te varen. De vissers werden door hun patroon aangeklaagd en zij schakelden op hun beurt Mr. van Wijk in. Aanvankelijk werden de vissers door de Haarlemse

rechtbank veroordeeld, maar na een 1½ jaar durende strijd, door de Amsterdamse rechtbank vrijgesproken. Bij onderzoek was gebleken, dat de "Haarlem" in slechte staat verkeerde. De gunstige uitspraak werd gedaan op 15 Okt. 1959.

1960 is wel het jaar van de "wilde stakingen". Tenminste, zo worden ze door de tamme bestuurders van de "erkende" bonden genoemd. De Amsterdamse haven, de Rotterdamse haven, Werkspoor, de vleeswarenfabrieken enz. overal door het land vinden er stakingsakties of werkonderbrekingen plaats. Bij al deze akties wordt er door bestuurders van de "erkende" bonden op aangedrongen, het werk weer te hervatten. Zij hebben er zelf baat bij, want hebben zij niet loyaal aan de zg. akkoorden van Wassenaar meegewerkt? Deze akkoorden houden in, een gunstig klimaat te scheppen voor buitenlandse investeerders via arbeidsrust en lage lonen. Hoe juist het OVB dit alles gezien heeft bewijst wel de huidige tijd van economische afgang, door het kapitalisme veroorzaakt maar de arbeiders in de schoenen geschoven.

Stakingsaktie bij Junius te Rotterdam op 24 Sept. '60. Zestig arbeiders weigeren het werk te hervatten na een bevel in de olieploeg te gaan werken. Het ging hier om varend personeel. Direkt is het OVB met uitbetaling aan de stakers begonnen. Tevens wordt er met steunlijsten gewerkt. Reeds na tien dagen wordt deze staking tot een overwinning gemaakt. De ontslagen worden volledig ingetrokken, dankzij de grote strijdbaarheid van onze leden.

22 Okt. '60 stoppen 600 werknemers van vleeswarenbedrijf "Hartog" in Oss het werk en gaan eensgezind in staking. Deze staking heeft veel stof doen opwaaien door de verbeterde strijd die de "erkende" bonden tégen deze belangrijke staking voerden. Vanzelfsprekend werd deze staking door de heren een "wilde staking" genoemd. De stakers werden o.a. uitgemaakt door hen, voor onverantwoordelijke individuen. Doel van deze staking was het steeds verder opgeschroefde tariefensysteem te verbeteren. Het onbegrijpelijke van deze hele zaak was, dat zich kommunist noemende mensen, deze staking op 28 Okt. kapot maakten.

Woensdagmorgen 15 Febr. '61 legden de stukadoors op een werk in Eindhoven het werk neer. Zij protesteerden tegen de manier waarop de werkgever het aantal meters berekende. Een uitgenodigde K.A.B. vertegenwoordiger stelde die baas in het gelijk, waarop direkt het werk werd neergelegd. Door bemiddeling van kameraad de Valk werd het konflikt opgelost en alle stakingsdagen betaald. Bovendien werden er, door de juiste aanpak van het konflikt, enige nieuwe leden gemaakt.

In Amsterdam vinden in de maand Maart, regelmatig akties op de bouwwerken plaats om te komen tot een werktijdverkorting. Het OVB brengt door manifesten, haar eisen aan de werknemers; *"Een acht-urige werkdag van 5 dagen per week"*. De Uniebonden met de CPN stellen een 5 daagse werkweek voor van 9½ uur per dag. De regering is echter tégen een vijfdaagse werkweek. Het was echter bekend dat Philips (ja, de enige echte) als eerste de 5 daagse werkweek invoerde om aan arbeidskrachten te komen. Zij wist daarmee honderden arbeidskrachten bij de konkurentie weg

te halen. De konkurentie protesteerde daar heftig tegen en Philips werd door de regering op de vingers getikt. Echter niet voor lang. In de zomer van '61 mochten grote bedrijven en ook de bouwvak een vijfdaagse werkweek invoeren, echter van 9½ uur.

Het twee-jaarlijkse kongres van het OVB wordt dit jaar gehouden op 22 en 23 April. De internationale toestand en de dreigende werkloosheid staan centraal als discussie-punt.

Maandag 26 Juni '61 ontbrandt er in Amsterdam een felle aktie om de volgende eisen: "Honderd gulden ineens, optrekken van het bruto-loon tot 120 gld. per week en twee reizen voor de arbeiders die buiten de stad wonen". De staking slaat over naar Rotterdam en in een ogenblik tijd zijn er duizenden havenarbeiders bij betrokken. Het OVB belege in "Krasnapolsky" te Amsterdam een vergadering waar 1300 mensen aanwezig waren. De eisen werden bijna volledig ingewilligd.

In de nacht van 18 op 19 Okt. '61, vergaat het IJmuidense schip de "Elie Chenevière". Vier van onze leden vonden hierbij de dood.

Bloedige akties in Nieuw Guinea van de regering de Quay en Luns. Duizenden worden de dood ingedreven, mishandeld en verminkt. Prauwen met inlanders worden door oorlogsbodems overvaren en de drenkelingen met machinegeweren de diepte ingejaagd. Er worden militairen tegen hun zin, in burgerpak naar overzee gedwongen. Het OVB protesteerde fel tegen de smerige praktijken van de koloniale regering. Het bleek toen duidelijk dat de Nederlandse kapitalisten, ten koste van alles, hun misdadige spel door wilden zetten, om hun begerige klauwen in de buurt van Indonesië te kunnen houden.

In het voorjaar van 1962 ontving het OVB een konkrete uitnodiging tot samenwerking van het bestuur van de Eenheidsvakcentrale. Dit was niet de Stalinistische EVC '58, maar de Eenheidsvakcentrale die in 1958 grondig afrekende met Paul de Groot en zijn volgelingen. De Algemene Raad van het OVB besloot hierover in September een Buitengewoon Kongres te beleggen. Op dit kongres zullen tevens 2 andere punten ter sprake komen, nl.; Het punt van de kategoriale organisaties in Nederland en de discussie over de bedrijfsraden gedachte.

In Mei '62 komen honderdduizenden Spaanse arbeiders in verzet tegen het fascistische regiem van moordenaar Franco. Het OVB zet een grote landelijke campagne op touw voor steun aan het Spaanse volk. Tienduizenden guldens worden in enkele weken bijeengebracht en aan het komitee "Hulp aan stakend Spanje" overhandigd.

Zaterdag 22 September '62 kwam in Rotterdam het Buitengewoon Kongres van het OVB bijeen. Gediscussieerd werd over de bedrijfsraden gedachte, het verzoek van de Eenheidsvakcentrale om met het OVB tot een organisatorische eenheid te komen en het punt van de kategoriale organisaties in Nederland.

De stemming over samengaan met de EVC had tot resultaat, dat met een stemverhouding van 166 tegen 51 stemmen en 12 blanco, het kongres verdere besprekingen met de EVC afwees.

In een resolutie werd daarover een motivering gegeven.

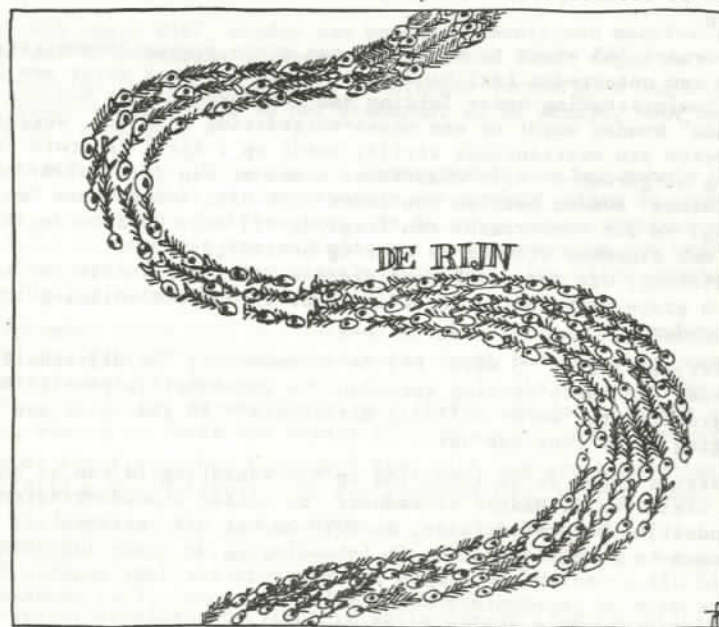
Voor- en tegenstanders van de verschillende meningen konden het met elkaar eens zijn, dat dit één van de beste kongressen uit het bestaan van het OVB was geweest.

Begin 1963 treedt de Nederlandse Toonkunstenaars Bond uit het NVV. De toonkunstenaars trekken de enige juiste konklusie: "In het NVV is geen plaats voor strijdbare mensen. Je wordt er kapot gemaakt".

Op 18 en 19 Mei '63 wordt het zevende OVB kongres gehouden. Het Landelijk Uitvoerend Bestuur wordt van vijf op zeven leden gebracht.

Het jaar 1963 kenmerkt zich door veel kleine stakingen en sitdown-akties in de havens. Het OVB heeft verschillende aanvallen te verduren van stalinistische zijde en rechtse meelopers. Het is ook het jaar van de moord op Kennedy en dus het begin van enorme tegenstellingen binnen de reaktionaire klieken, die zich elk op hun eigen manier trachten te redden, uiteraard ten koste van miljoenen slachtoffers. De Viëtnamoorlog verscherpt zich en de EEG rammelt van de financiële schandalen.

2 Jan. '64 wordt er te IJmuiden een zeer belangrijke vissersvergadering belegd door het OVB. Op deze vergadering wordt een aktie-komitee gevormd, dat een motie van wantrouwen opstelt over het tot dan toe zit-

tende "erkende" komitee. Op een direkt daarna gehouden vergadering van alle bonden tezamen wordt het "officiële" komitee aan de kant gezet en de voorstellen van de reders en de "erkende" bonden, met algemene stemmen verworpen. Deze overwinning op de reders was een mooie stimulans voor het nieuwe aktie-komitee om de strijd voort te zetten. Als eerste resultaat; het winnen van tientallen leden. Ook de vissers van Scheveningen gaan in staking tegen het verwerpelijke CAO, die de "erkende" bonden al hadden aanvaard. De staking duurt acht weken en eindigt in een komplette overwinning van de vissers. Ook de dwangsom van 50.000 gld. per dag, opgelegd door de Haagse rechter, is omgezet in een klinke overwinning op het justitie-aparaat. Het vlaggetje van de reactie is daar niet opgegaan.

Op de eerste Mei wordt te Wieringen een groots feest gevierd waarbij verschillende landelijk bestuurders aanwezig zijn.

Op Zaterdag 17 Oktober wordt met een massale propaganda-avond, het feit gevierd dat de afdeling Amsterdam van het OVB, 15 jaar bestaat.

De laatste maand van 1964 is er opnieuw beweging in Scheveningen. Er wordt door de vissers een gegarandeerd weekloon geeist van 100 gld. + 1,3% van de besomming. (totaal van de vangstopbrengst) Tussen de kerst en nieuwjaar wordt er een nieuwe aktiegroep in het leven geroepen, die met de reders in onderhandeling gaat. Vooral de motordrijvers hebben tot het slagen van deze aktie bijgedragen, door hun strijdbaarheid en de sleutelpositie die zij uiteraard in het vissersbedrijf innemen.

1 Februari '65 vindt te Rotterdam een grote protestdemonstratie plaats van ontevreden taxichauffeurs, op 12 Februari volgt een 24 uren waarschuwingsstaking onder leiding van OVB-Verkeer. Het bestuur van de "erkende" bonden wordt op een massa-vergadering in Odeon, weggestemd. Na 6 weken van voortdurende strijd, wordt op 1 April de grote taxi-staking uitgeroepen. Alle chauffeurs nemen er aan deel o.l.v. het OVB. De "erkende" bonden betalen hun leden niet uit, (dooddoener "wilde staking) en dit veroorzaakt een leegloop bij hen. Op Zaterdag 17 April wordt met algemene stemmen de staking beëindigd. Deze staking, die door stakingsbrekers enkele nare incidenten kende, was een grote overwinning geworden omdat alle eisen volledig ingewilligd werden.

Op Vrijdag 3 Dec. '65 wordt bij de stoomweverij "De Nijverheid" te Enschede, een korte staking gehouden. De aanvankelijk geweigerde kerstgratificatie wordt volledig uitbetaald, 110 gld. plus een loonsverhoging van 4 cent per uur.

In strijd tegen de 2% inhouding op het vakantiegeld van de bouwvakkers, besluiten de Haagse stukadoors, de Leidse stukadoorsvereniging, de landelijke heiersfederatie, de NOVW en het OVB, gezamenlijk de aktie daartegen te gaan voeren. "De 2% inhouding op de vakantiebonnen, was bedoeld als pressiemiddel tegen de ongeorganiseerden, waartoe tot gemak ook maar de georganiseerden bij kleine organisaties gerekend werden. Die 2% moesten uiteraard in de kassen van de "erkende" vloeien".

De aktie van bovengenoemde kleine organisaties hadden spoedig succes. De onhoudbare maatregel werd door het SFB weer ingetrokken.

In Augustus 1966 waarschuwt het OVB, met manifesten en persberichten, voor een grote komende werkloosheid en recessie. De regering en de Uniebonden, met aan het hoofd meneer Kloos, doen al het mogelijke om de arbeiders gerust te stellen. Hoe de juiste gang van zaken geworden is, kan iedereen konstateren.

In de daarop volgende maanden wordt er achter de schermen beslist, zonder een enkele inspraak van leden, hoe de lonen gedrukt en de winsten verhoogd kunnen worden. Het subsidie-aparaat aan de kapitalisten, zoals Verolme, Enka en VMF, begint op gang te komen. Zij krijgen ook de kans enorme kapitalen naar het buitenland over te hevelen. De "erkende" bonden laten ná hun leden in te lichten of hen in het geweer te brengen. Destemmer blijkt dat die leden beschouwt kunnen worden als onmondige kontributie-betalers.

Op Zaterdag 8 Oktober 1966 wordt in Amsterdam een machtige demonstratie gehouden, onder de leuze; "Geen Nato-basis in Nederland". Zeer veel leden en bestuurders van het OVB hadden aan de oproep, deel te nemen aan dit belangrijk protest, gehoor gegeven. De Nederlandse regering was akkoord gegaan met het voorstel van de Nato, om de beruchte Hitler-officier Graf Johan Adolf van Kielmansegg, als bevelhebber te benoemen.

Eind 1966 begin 1967, worden aan honderden bedrijven manifesten uitgedeeld die de arbeiders oproepen een gesloten front tegen de reaktionaire regering te vormen. In alle afdelingen worden goed bezochte ledenvergaderingen belegd om het standpunt en de strijd, voor de komende tijd te bepalen.

Op Zaterdag 13 Mei '67 een grote demonstratie van het gehele OVB in Den Haag. Deze landelijke demonstratie was gericht tegen de regeringspolitiek en vóór de arbeiderseisen. Na de grote demonstratieve en feestelijke bijeenkomst van de leden met hun vrouwen in een overvolle Haagse Dierentuin, trekt een massale stoet met tientallen spandoeken, door de Haagse binnenstad naar het Binnenhof.

In September staan meer dan duizend metaalarbeiders van Verolme in staking. De "erkende" bonden waarschuwen tegen te hoge eisen van de werknemers, want Verolme zou niet zo rijk zijn als wij wel eens denken. Het OVB stelt echter in een aantal manifesten, de juiste eisen aan de stakers, waarop de aktie ook verder gevoerd wordt, tot de overwinning. Tijdens de tocht naar het Binnenhof deed zich nog een klasse-incident voor. Afdeling Den Helder voerde een spandoek mee, waarop stond;

"Tegen bedrijfssluiting de bedrijfsbezetting".

Door de Haagse gemeente-politie werd dit dundoek verboden, wegens opruiing tot misdrijf.

Kort daarop aansluitend, vindt in Rotterdam de sleepbootstaking plaats, waarin het OVB zo'n groot aandeel heeft gehad. Dag en nacht

zijn toen de bestuurders en veel leden niet uit de kleren gekomen. De "erkende" bonden konden toen over motorbootjes beschikken, door de havenbaronnen aangeboden, om de sleepbootbemanningen op stroom te bewerken. Ja, ja, zo zijn de manieren. De rechterlijke macht, geholpen door enkele verraderlijke figuren, legde zelfs beslag op de Centrale Weerstands Kas van het OVB. Dit was natuurlijk onmogelijk vol te houden en het beslag werd dan ook na enige dagen opgeheven. De sleepbootbemanningen wisten door hun aktie de maatregel van bemanningsverkleining op de boten, teniet te doen. Er werd tevens een hogere beloning afgedwongen.

In April en Mei '69 behaalt het OVB-BVZ een schitterende overwinning in Scheveningen en Vlaardingen. De overwinning was volledig want de volgende eisen werden door de reders ingewilligd, over de hoofden van de "erkende" organisaties heen; *"Voor iedereen 30 gld. toeslag per maand, openen van besprekingen over een nieuw loonsysteem, erkenning van de OVB-BVZ in de onderhandelingen en besprekingen van de visserij."*

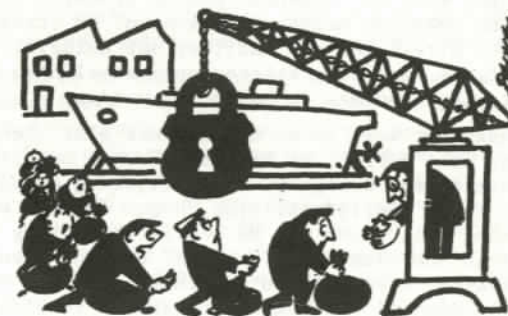
Maandag 22 September vindt de eerste 24-uursstaking plaats, in de strokartonfabriek "De Union" te Oude Pekela, dit naar aanleiding van een steeds meer opgevoerd arbeidstempo en een te lage beloning. 29 September weer een 24-uursstaking in negen fabrieken met 1700 man. Op Maandag 6 Okt. staken er 1800 man, ondanks het verweer van de "erkende" bonden, met aan het hoofd Fré Meys. Op 20 Oktober wordt de overwinning behaald met een laatste 24-uursstaking. Resultaat: *"Een uitkering ineens van 200 gulden netto, de ontslagen van enige stakingsleiders worden ongedaan gemaakt"*. Alle OVB-leden ontvingen hun statutaire uitkering.

Nog verder afglijden van de "erkende" bonden naar de werkgevers. Het vakbondstientje doet zijn intrede. Dit zal gebruikt moeten worden voor het opleiden van kader, die later de belangen van de arbeiders moeten gaan behartigen. Het OVB keurt deze omkoping helemaal af en laat dit blijken door het uitgeven van manifesten en het beleggen van vergaderingen. Momenteel in 1978, bedraagt de bijdrage van de werkgevers aan het opleiden van kaders voor de arbeidersbeweging, 23 gld, per lid per jaar. Dit is een bedrag van + 27 miljoen.

Tilburg-OVB heeft zijn eigen kantoor, waar Jos vd Boer veel beter de belangen van de leden kan behartigen. In Mei '70 wordt het geopend op het Laurens Kosterplein no.3. Enige leden-bouwwerkers hebben er menig uurtje aan opgeofferd.

De aktie onder de Scheveningse en Vlaardingse vissers van 1969, voor een rechtvaardiger loonsysteem, heeft op 19 Mei '70 zijn besluit gevonden in een volledig akkoord met de reders over het door de vissers ontworpen nieuwe loonsysteem. Het betekent voor de laagst betaalden, de grootste loonsverhoging.

Staking in Eindhoven van de taxichauffeurs. Zij willen dezelfde verbeteringen die in Rotterdam en Schiedam bereikt zijn. Onze distriktsvoorzitter Geert de Valk weet onder de taxichauffeurs een strijdbare geest te wekken, zodat na een staking van 4 weken de overwinning voor

de chauffeurs een feit is. De verbeteringen zijn bereikt na een volledige inspraak van de betrokkenen zelf. Het is zaak dit zo verder door te voeren ook in andere bedrijven.

Op Vrijdag 28 Aug. '70 begint de grote havenstaking, nadat daarvoor al in diverse metaalbedrijven, o.a. Wilton en Gusto, stakingen waren uitgebroken over de loonkwestie tussen vaste arbeiders en de arbeiders van de koppelbedrijven. In veel gevallen verdienden de laatsten meer voor het zelfde werk. De arbeiders van de werven wilden optrekking van de lonen tot het zelfde peil. Binnen twee weken groeit de staking uit tot een massa-beweging van ongekende omvang. Onder de leuze van; *"75 ja, 25 nee"*, worden in Rotterdam 2 enorme demonstraties gehouden. Eén ervan gaat zelfs door de Maastunnel, onder het vaandel van Arbeidersmacht. Het OVB betaalt zijn leden als eerste uit. Er komt een uitkering ineens van 400 gld. en een loonsverhoging van 40 gld.

1 Februari '71 blijven de sleepboten in de Rotterdamse haven aan de kant. Er wordt een loonsverhoging van 45 gld. gevraagd. Het was 't bekende konflikt van de afkoelingsperiode. De reactie is doodsbenuwd als het in een sleutelbedrijf, zoals de sleepdienst is, tot een konflikt komt. De rechter schermde met dwangsommen van 5000 en 25000 gld. per gestaakte dag. De opgelegde afkoelingsperiode werd gebruikt om toch nog tot een aanvaarding van de eis te komen.

Een baggerstaking voor het eerst weer na 50 jaar. Eén van de bedrijfstakken die voor de kapitalisten zo stabiel leek, is massaal in

verzet gekomen tegen de betalingen en de wachttregelingen op de molens. Het OVB speelde hierin de belangrijkste rol. Het bestuur is bij elke aktie en vergaderingen van de baggeraars aanwezig, hoewel de "erkende" bonden dit met alle macht proberen te verhinderen. Belangrijke werken worden platgelegd, maar de "erkende" bonden proberen door z.g. prik-akties verwarring onder de mensen te stichten. De stakingsakties duren 3 weken. Door een direkt gericht manifest met duidelijke eisen en voorwaarden, dat ook naar alle kranten en instellingen wordt gestuurd, kan de baggerstaking gewonnen en beëindigd worden.

In Febr. '72 gaat het werk in de metaal weer plat. Een uitspraak van rechter Stheeman op 4 Febr., was hier de direkte oorzaak van. Deze klasserechter stelde een dwangsom van 1 miljoen gld. per gestaakte dag. De staking gaat tegen bedrijfssluiting, hoger loon en een kortere werkweek. Deze staking valt samen met de bedrijfsbezetting van Upper Clyde een scheepswerf in Schotland. De "erkende" bonden proberen eveneens als bij de baggerstaking, nieuwe leden te winnen door hen een uitkering te geven. Zij moeten dan wel tekenen om 3 jaar lid te blijven. Sinds die tijd zijn er al heel wat deurwaarders in touw geweest. Over het kopen van leden gesproken.

In Juni '72 voert het OVB een landelijke aktie voor verschillende eisen, o.a. 60-jarige pensionering, onderzoek naar bedrijfssluitingen, goede en voldoende woningen voor betaalbare huren, drastische beperkingen voor de topsalarissen zoals van ministers enz., zeggenschap en zelfbeheer in bedrijven en buurten. In het najaar worden hierover op diverse scholen en universiteiten, inleidingen gehouden. Dat dit aangeslagen is hoeft geen betoog, want uit dit initiatief zijn verschillende gespreksgroepen ontstaan.

Begin April '73 voeren de Antwerpse havenarbeiders een verbeterde strijd met hun werkgevers-havenbaronnen. Het wordt echter een staking van het verraad. Door verschillende politieke groeperingen wordt deze strijd uitgebuit om hun eigen standje te verbeteren. De solidariteit is echter groot en er wordt zelfs internationaal met steunlijsten gewerkt, en zelfs voedselpakketten, omdat de officiële syndikaten niet uitbetalen. Deze staking duurt acht weken en heeft zeer grote offers van de strijdvaardige havenarbeiders gevraagd. Er zijn toen wel enkele verbeteringen gekomen, maar de toestand in de Antwerpse haven is nog steeds verre van rooskleurig.

Op 24 April breekt er bij Bronswerk een staking uit. De arbeiders eisen een gelijktrekking van hun lonen met andere vestigingen van het bedrijf. Omdat de "erkende" bonden niet achter deze staking staan, (motivatie, de CAO is wettelijk) wordt er een stakingskomitee opgericht waar het OVB geheel achter gaat staan. Het komitee is volkomen in handen van de bedrijfsarbeiders en zij voeren eensgezind, de strijd tot het einde toe. Het opgerichte steunfonds krijgt van alle zijden steun en sympathie, tot zelfs in het buitenland toe. Viteindelijk na 4 weken strijd, moet de direktie toegeven.

Op 1 Okt '74 overlijdt te Enschede, op 71 jarige leeftijd, na een langdurige ziekte, onze beste kameraad Ludzert Bos uit Wieringen.

Op Maandag 14 Okt. overlijdt Nelis Oosterwijk aan een slopende ziekte. Tot het laatst heeft hij zich volledig ingezet voor de belangen van de OVB-leden. Bij zijn teraarde bestelling werd hij uitgeleide gedaan door ruim 200 kameraden uit het gehele land. Nelis is 67 jaar geworden.

Op 16 Nov. '74 vindt er te Hillegersberg een konferentie plaats met afdelingsvertegenwoordigers uit het gehele land. De konferentie staat in het teken van de toenemende machtsvorming van het west- en oostblok. Deze beide machten die in feite over oorlog en vrede beslissen, maken voor de gewone man het leven tot een onzekerheid. Ook de toenemende macht van de multi-nationals en de onzekerheid van werkgelegenheid, is een onderwerp. Het antwoord van het OVB is een socialistische samenleving. Tijdens de konferentie wordt hier diepgaand over gediscussieerd en in hoe verre het OVB een rol kan spelen om deze maatschappij-visie naar de arbeiders uit te dragen. Belangrijk punt was het manifesteren naar buiten uit en de samenwerking met anderen.

In 1974 schaarde het OVB zich achter de strijd van diverse groeperingen in binnen zowel als buitenland. Het OVB is op veel kongressen, vergaderingen en besprekingen vertegenwoordigd. Vooral de sociale rechtvaardigheid speelt hierin mee. Verschillende komitee's, zoals Action Fuego enz., worden gesteund om hun strijd tegen imperialisme, fascisme en racisme voort te zetten.

Het nieuwe jaar bracht net als het voorgaande geen daadwerkelijke verbeteringen tot stand. Het werkloosheidscijfer bleef gestadig stijgen en de kapitaalsvlucht naar het buitenland zette zich verder door.

22 Febr. '75 kwam het tot grote ongeregelheden in de veemarkthalen te Utrecht. Tijdens een massale werkloosheidsdemonstratie vond de "erkende" vakbondsleiding het niet verantwoord om niet-leden toe te laten. De reacties van de leden op hun bestuurders logen er niet om, en die maatregel werd dan ook spoedig ingetrokken. Eerst toen vulden zich de grote hallen met werklozen en arbeiders en ontstond er een juiste sfeer. Arbeidersstrijd is gezamenlijke strijd en niet anders. Hoe of waar men georganiseerd is, het mag die gezamenlijke strijd niet behinderen. De toezeggingen die daar echter door Groeneveld gedaan zijn, hangen echter nog steeds in de lucht. B.v. het onderzoek naar de pensioenfondsen en het dichter bij elkaar brengen van de lonen. Dat leden van zo'n organisatie niet meer geloven dat werkelijke verbeteringen vanuit grote kantoren of uit Den Haag komen, zou nu toch wel bij de heren bekend moeten zijn. Veel organisaties die aan deze manifestatie deelnamen, riepen op tot eenheid van strijd tegen de bezittende klasse en hun trawanten.

In Febr. '75 kwam na een langdurige ziekte, kameraad Wietse Bos te overlijden. Wietse heeft zijn hele leven ingezet voor de strijd van de arbeidersklasse. Vooral in afdeling Enschede heeft hij bergen werk verzet en geen taak was hem te zwaar.

In April wordt een gezamenlijk schrijven van FHV, AIN en OVB gericht aan de minister van sociale zaken, de tweede kamerfrakties, werkgevers en werknemers-organisaties, tevens wordt hier een persbericht van verzonden naar alle kranten. In de brief wordt de ongerustheid uitgesproken over de toenemende werkloosheid. Er wordt in gepleit voor een glijdende loon- en urenschaal, pensionering op 60 jarige leeftijd en de afremming van de industriële woningbouw. (dit i.v.m. de werkgelegenheid en de meestal slechte kwaliteit). Verder wordt er in gepleit voor het besnoeien van het overwerk, waardoor arbeidsplaatsen beschikbaar komen. Tevens moet er betere controle komen op de verrichtingen van de heren ondernemers die naar believen hun eigen wetten invullen.

In 1975 bestaat afdeling Tilburg 25 jaar. Deze strijdbare afdeling van het OVB wordt nog steeds bestuurd door dezelfde mensen, hoewel er de laatste tijd enige verjonging plaats vindt en nieuwe krachten worden aangetrokken. De vele moeilijkheden die deze afdeling vooral in de beginfase heeft ondervonden, (denk aan het NKV) hebben er toe bijgedragen dat de verbondenheid van de leden zeer sterk is. Zij zijn tegen 'n enorme druk in, gegroeid naar een sterk bolwerk van klassestrijd. Dat het ledental steeds groter wordt, is een bevestiging van het goede werk dat het bestuur o.l.v. Jos vd Boer heeft gedaan en nog steeds doet.

In Juni '75 wordt door het FHV, AIN, OVB en enkele actiegroepen een beweging op touw gezet die moet leiden tot een vroegere pensionering, onder het motto; "60 JAAR IS MOOI GENOEG". De aktie wordt ondersteund met een manifest, handtekeningenlijsten en openbare avonden met sprekers. Nog enkele aktie-groepen sluiten zich hier bij aan, om een zo breed mogelijk platform te bereiken. De onderzoeken van het komitee over de bezittingen van de diverse grote pensioenfondsen leiden tot ongelooflijke uitkomsten. Het blijkt zelfs mogelijk te zijn, om bij een lagere pensioengerechtigde leeftijd, de pensioenpremies te verlagen. De activiteiten van dit komitee hebben er toe geleid, dat er al enige vooruitgang in het beleid hierover, is te bespeuren. Proefnemingen in sommige bedrijfstakken.

In Juli '75 werd, mede door de steeds stijgende kosten, overgegaan tot het vaststellen van een hogere kontributie. De weekzegel gaat vervallen en het maandzegel wordt ingevoerd, wat een belangrijke verlichting voor de bodes betekent.

Van Zondag op Maandagnacht 11 Aug. '75, werd de Scheveningse vissershaven volledig geblokkeerd door teintallen vissersschepen. De blokkade werd georganiseerd door de BVZ-OVB, na een vergadering met de Scheveningse vissers over de maatregelen van de regering inzake de beperking van de visvangst. Ook de enorme verhoging van de olie-prijzen zonder voldoende compensatie (de z.g. olie-krisis-zwandel), de z.g. Quoterings-regeling, de werkgelegenheid en de inkomstenderving, speelden hier mee. Door het eensgezinde optreden van de vissers en de solidariteit van anderen, kwam er een belofte van de Haagse burgermeester dat er een delegatie door de minister zou worden ontvangen. Hierna werd de blokkade tot nader overleg opgeschort.

Op 21 Aug. overleed Kameraad H. Goedhart, bestuurder van Bouwvak te Rotterdam, afgevaardigde in de landelijke Bouwvakraad en de Algemene Raad. Hij stelde zich nooit op de voorgrond, maar had wel een groot inzicht in de problemen van de arbeidersklasse.

In September '75 krijgt Nieuwe Strijd een ander gezicht: De krant wordt aantrekkelijker voor de bedrijfsarbeider in het algemeen. De opzet van een discussie-blad naar buiten toe, heeft tot gevolg, dat er een abonnee-kring opgebouwd kan worden en het blad ook te koop is in diverse boekwinkels.

Naar aanleiding van de 5 doodvonnissen in Spanje en de volvoering door wurging, bracht een golf van protest tegen het misdadigersregiem van Franco. Het OVB en enkele andere groeperingen, verspreidden een manifest, dat oproep tot internationale solidariteit van alle arbeiders met het onderdrukte volk in Spanje.

1976; het jaar van kapingen, massale werkloosheid en miljarden subsidies aan hen die het niet nodig hebben. De minstbedeelden krijgen het moeilijker. Het OVB krijgt er veel nieuwe leden bij. Dit betekent dat de strijdbaarheid van het OVB haar vruchten af'gaat werpen en de voorspellingen dat het OVB op de lange duur wel zal verdwijnen, zijn verder van de waarheid af dan ooit.

De solidariteits-aktie voor Spaanse politieke gevangenen van de afgelopen 2 maanden, heeft ruim 2500 gld. opgebracht. Vooral de bedrijfs-organisaties maar ook de afdelingen hebben hiertoe bijgedragen. Het bedrag wordt overgedragen aan Accion Fuego, die dit geld gebruikt voor het steunen van de gezinnen der politieke gevangenen.

De noodsituatie in de visserij verscherpt zich steeds meer, er worden zelfs gedachten geopperd om het vissersdorp Scheveningen helemaal te liquideren. In Maart '76 ontstaat er grote beroering onder de vissers als deze plannen bekend worden. "Het Kurhaus opknappen, het vissersdorp moet verdwijnen". Er komt echter lijn in het verzet daartegen. De volgende eisen worden door de BVZ gesteld:

"Garanties voor handhaving van de huidige vissersvloot, steurmaatregelen voor behoud van de werkgelegenheid in en rond de visserij, een kommissie die deze problemen gaat bezien en waarin ook mensen zitting hebben van de initiatiefgroep."

In April '76 doet de bedrijfsorganisatie Verkeer een oproep aan de jeugd. De plaatsen van de oude kameraden moeten overgenomen worden door de jongeren. Het OVB zit in de lift naar boven, gaat flink omhoog in ledental en zal dit ook in zijn kader waar moeten maken. Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst en dit geldt zeer zeker voor het OVB.

"De eerste Mei, per definitie de dag van de arbeiders, moet opnieuw in het teken van de klassestrijd komen te staan", zo zegt de voorzitter van het OVB in het Mei-nummer van Nieuwe Strijd. "De eerste Mei is bij velen een vergeten dag geworden en weinigen weten nog wat deze dag vroeger betekende voor de arbeiders. De maatschappelijke verhoudingen zijn nog steeds niet veranderd en zullen ook niet veranderen zolang het kapitalisme haar uitbuiting voort kan zetten. Het OVB moet deze dag weer levend maken".

Op de grote strijdkultuur-manifestatie te Utrecht begin Mei, wordt voor het eerst met Nieuwe Strijd gekolporteerd. Dit heeft een groot succes en er worden een flink aantal abonnee's ingeschreven. Ook de 1-Mei-viering te Rotterdam, klein maar strijdbaar, brengt winst voor de klassestrijd.

Eind Mei brengt Proloog uit Eindhoven een nieuw programma, over crisis en werkloosheid in de vorm van een klucht. De Rotterdamse en Schiedamsedeleders vaarden er wel bij en konden daarna hun agressie afreageren op de dansvloer.

Na 6 jaar is er weer actie in de Rotterdamse haven. In de laatste week van Mei '76 leggen de havenarbeiders het werk voor 'n paar uur neer, om de vastgelegde eis van 2% automatische prijskompensatie, kracht bij te zetten. In eerste instantie betrof dit 2500 havenarbeiders. Op 1 Juli is er sprake van een algemene havenstaking, die zelfs door de "erkende" bonden als officiële staking werd aangemerkt. Het CNV bleef het buitenbeentje en adviseerde haar enkele leden in de haven, aan het werk te blijven. "Want," zo stelde Lanser, "het overleg mag niet doorkruist worden".

In Juli en Aug. wordt het OVB getroffen door een harde slag. Twee oude kameraden komen te overlijden. In Juli sterft Jan Hamminga op 52 jarige leeftijd. Hij heeft niet alleen "zijn" afdeling Veendam 16 jaar geleid en geactiveerd, maar ook het gehele noordelijk distrikt. Hij is te jong gestorven.

Een maand later sterft kameraad Wietse Smid in de leeftijd van 81 jaar. Zijn levenlang heeft hij gestreden in dienst van de arbeidersklasse. Oprichter van de EVC en later van het OVB. Vanaf de eerste wereldoorlog is hij actief geweest en heeft nooit getwijfeld aan de overwinning van het proletariaat. Jarenlang is hij voorzitter geweest van de Plaatselijke Centrale Rotterdam.

Voor protesten tegen wantoestanden op het Centrum Vakopleiding voor Volwassenen in Utrecht, worden 18 mensen ontslagen en praktisch brodeloos gemaakt. Op 20 Augustus '76 gaan daartegen 52 cursisten in een protest-staking. Tevens wordt er een steunkomitee opgericht, dat intrekking van de ontslagen eist. De "erkende" bonden lieten geheel en al verstek gaan en weigerden die mensen als lid in te schrijven. Zij bleven dus van rechtskundige hulp verstoken, want het geld daarvoor was er niet. Het OVB gaf acte de présence met een manifest en bracht op de vergadering naar voren, deze mensen wel als lid in te schrijven en hun de nodige steun te verlenen.

De tweede week van Sept. '76 staakt de Amsterdamse haven nogmaals voor de 2% prijskompensatie. Deze actie had echter geen succes, door het ingrijpen van hogerhand en de belabberde houding van het FNV.

De klassejustitie vierde in 1976 hoogtij in haar opstelling bij het Lockheed-schandaal. De onderzoekkommissie wist de kwestie uit de doeken te doen en wees "onze prins" aan, als schuldig in het omkoopschandaal. Hij werd echter niet voor de rechter gedaagd, omdat hij als

vorstelijk persoon onschendbaar is. Konklusie; "1½ miljoen voor meneer en 400.000 onkosten onderzoekkommissie voor de belastingbetaler, i.c. de minstbedeelden".

In Okt. '76 verscheen er een heel goed boek over de vakbeweging in Nederland, en wel over de periode 1943-1948-EVC. Vooral het laatste jaar is interessant, omdat daarin duidelijk naar voren komt hoe de politieke leiders gemanipuleerd hebben, wat uiteindelijk in grote mate bijdroeg tot oprichting van het OVB in 1948.

Jan. '77 begint er een experiment in de bouw om tot een vervroegde pensionering te komen. Ook in de haven en de metaal is daar sprake van. Voorlopig wordt op vrijwillige basis, de leeftijdsgrens teruggebracht tot 63 jaar. Er komen ettelijke aanmeldingen bij de bedrijfsvereniging binnen, die in dit jaar opliepen tot zo'n 8000. Het laat zich aanzien dat de akties van 1½ jaar geleden, die het OVB met anderen voerde, niet voor niets zijn geweest. De echte arbeiders-eisen gaan langzamerhand op een breder vlak doorwerken.

Op 5 en 6 Februari '77 wordt er te Driebergen een weekend georganiseerd waarin het OVB centraal staat. Aandacht wordt besteed aan het syndikalisme, het zelfbeheer, coöperaties, de aktualiteit van de arbeidersstrijd, de betekenis van het OVB, haar plaats in de economische strijd en haar bestaansrecht.

Ook in Februari worden de dagloontabellen van de vissers in de W.W., met maar liefst 24 gld. per dag verlaagd. Terecht gaat de BVZ bij de bedrijfsvereniging in beroep. De "erkende" bonden, die aan de verlaging hebben meegewerkt, laten hun leden weer eens in het hemd staan. Later wordt de verlaging ongedaan gemaakt door de bedrijfsvereniging en hierdoor een aktie van de vissers voorkomen.

Febr. '77 was de maand van de stakingen voor een prijskompensatie en een reële loonsverhoging. De "erkende" bonden zouden dit wel even organiseren en hadden te driebergen een aktiecentrum ingericht, om bevelen uit te doen gaan, waar wel en waar niet gestaakt zou mogen worden. Zo konden de werkgevers met hun slaven schuiven, van het ene naar het andere werkobject. Ook de laster tegen het OVB bleef weer niet uit en vooral de Telegraaf liet zich weer van haar beste kant zien. De leden van het OVB hebben zich echter op een enorme manier opgesteld en dit heeft bij hun medearbeiders een goede indruk achtergelaten. Tijdens en ná deze staking zijn vooral in de bouw en de haven, veel nieuwe leden gemaakt.

Op Vrijdag 1 en Maandag 4 April '77 was het OVB te horen en te zien, op radio en TV. Dit werd mogelijk gemaakt door de stichting Symbiose in Utrecht. Ook hierop zijn behoorlijk wat reakties binnengekomen.

Het 1 Mei nr. van Nieuwe Strijd stond op de eerste plaats in het teken van de arbeidersstrijd, maar ook werd aandacht geschonken aan de zeven kameraden die 35 jaar geleden door de nazi's gefusileerd zijn.

De eerste maanden van 1977 stonden in het teken van de Groningse taxistaking. Het Probleem van te lage beloning en slechte arbeids-

omstandigheden speelden daar al 3 jaar lang. Er was al veel over onderhandeld en er was al veel beloofd maar er gebeurde niets dat ook maar op een verbetering leek. Het geduld van de taxichauffeurs raakte op. Het OVB stelde zich achter de goede eisen van de chauffeurs en gaf hen de noodzakelijke steun, zowel financieel als juridisch. De eis van het minimumloon werd kracht bijgezet door middel van een kort geding. Opmerkelijk was de uitspraak van de Groningse rechter Overdiep over het recht op staken. "Dit recht", zei rechter Overdiep, "is niet het alleenrecht van de erkende organisaties, ook anderen hebben het recht een staking uit te roepen". 60% van de Groninger taxichauffeurs was bij het OVB aangesloten, 20% bij het FNV. De door het OVB uitgeroepen staking (met overgrote meerderheid van stemmen), duurde 10 weken en werd op 2 Juli '77 beëindigd met een te kleine verbetering wat betreft beloning en werktijden. Er zal door de Groninger taxichauffeurs zeker verder gestreden moeten worden voor betere arbeidsverhoudingen.

Als nasleep op deze staking heeft het klasse-aparaat weer eens op 'n misselijke wijze toegeslagen. Enkele chauffeurs, leden van het OVB, wilden de hegemonie van de GTC doorbreken en vroegen zelf een vergunning aan. In eerste instantie werden deze verleend. De RATAX kon gaan rijden. Kosten nog moeite werden gespaard om 2 taxi's op de weg te brengen. Als bliksemslag bij heldere hemel werden de vergunningen plotseling weer ingetrokken. Politie, gemeentebestuur en de GTC, hebben weer eens eendrachtig samengewerkt om de monopolie-positie van de heren bezitters, veilig te stellen. Met enkele bestaande vergunningen kon er toch nog even gereden worden, maar dit werd door vereende krachten van bovengenoemde instanties, in Januari '78, onmogelijk gemaakt.

In September '77 gaan er diverse manifesten de deur uit. Zij worden verspreid bij bedrijven en in de buurten. Zij gaan over jeugdwerkloosheid, kernbewapening en bedrijfssluiting.

Okt. '77 solidariteit met de bezetters van Grunwick in Londen. Deze houden al meer dan 1 jaar het fotografische bedrijf bezet. Het is daar al net zo als hier: een strijdbare bond wordt niet erkend.

Eind Oktober vindt er te Schiedam een massale demonstratie plaats tegen de sluiting van de werf Gusto en de inkrimping van andere werven. Het gemeentebestuur van Schiedam verleent z.g. medewerking om de werkloosheid en de onlustgevoelens van de Schiedammers te onderdrukken. Van hogerhand is er helemaal niets gedaan om de sluiting van Gusto tegen te houden. Het OVB doet ook mee aan deze demonstratie en verspreid 1000 manifesten die het beleid van de regering aan de kaak stellen en tevens richtlijnen geven om uit die impasse te komen. De demonstratie heeft tot gevolg dat het oorspronkelijke plan herzien zal worden. Het is wel voor 100% aan te nemen dat dit niet zal gebeuren en dat er verdere acties nodig zullen zijn. Arbeiders zelfbestuur is de enige oplossing om er nog iets van terecht te brengen.

Nov. '77 solidariteit met de Antwerpse havenarbeiders. Er dreigen daar ontslagen te vallen uit repressaille. De sanktiekommissie van gemeentebestuur en werkgevers haten de mensen die voor hun rechten op

komen. Er bestaat in België een wet, die het mogelijk maakt dergelijke mensen te ontslaan. Hiertegen is felle actie gevoerd, met als resultaat dat de uitgesloten weer moesten worden teruggenomen. Het gevaar is echter nog lang niet geweken.

Er worden in de maand November een kleine honderd namen bekend gemaakt van zwarte bazen in de bouw. (zwarte lijst) Dat is mooi zou men geneigd zijn te zeggen. Niets is echter minder waar, deze heren kunnen gewoon verder gaan met hun praktijken. Dat de bouwvakkers hiervan meestal de dupe zijn, zal de werkgever en overheid aan hun kont roesten.

Toon van de Berg, oprichter en motor van het OVB. Hij overlijdt op zaterdag 10 Dec. '77 in de ouderdom van 74 jaar. Toon heeft zijn gehele leven in dienst gesteld van de werkelijke arbeidersbeweging, op een manier die uniek is. Hij was de man die overal een goede en gezonde oplossing voor kon vinden. Iedere strijdbare arbeider wist wie Toon was. Een groot aantal van zijn oude en ook jonge kameraden waren aanwezig bij de crematie te Rotterdam op 14 December. Zijn leven is waardevol geweest en een voorbeeld voor iedereen.

"UIT HET DUISTER TREEDT EEN WONDER,
'T IS HET VOLK DAT OPMARCHEERT".

Staking van 200 arbeiders tegen een nieuw klassificatie-systeem dat hun werkgever Desso te Oss in wil voeren. Door dit nieuwe systeem zouden verschillende arbeiders sterk in loon achteruit gaan. Het comité Arbeidersmacht is in de buurt van Oss zeer actief en zij zijn het ook, die als eersten deze arbeiders steunen. Zoals in bijna alle gevallen, laten de "erkende" bonden de arbeiders vallen. Om toch de mensen een uitkering te kunnen geven, wordt een landelijke steunkampagne op touw gezet. In korte tijd komt er meer dan 1 ton op tafel. De staking duurt 2 weken en wordt gewonnen, want de directie geeft de garantie, dat er niemand in loon achteruit gaat. Tevens zal er met inspraak van de arbeiders over een gewijzigd systeem worden gesproken. Ook het OVB was enige malen in Oss aanwezig om de stakers steun te verlenen.

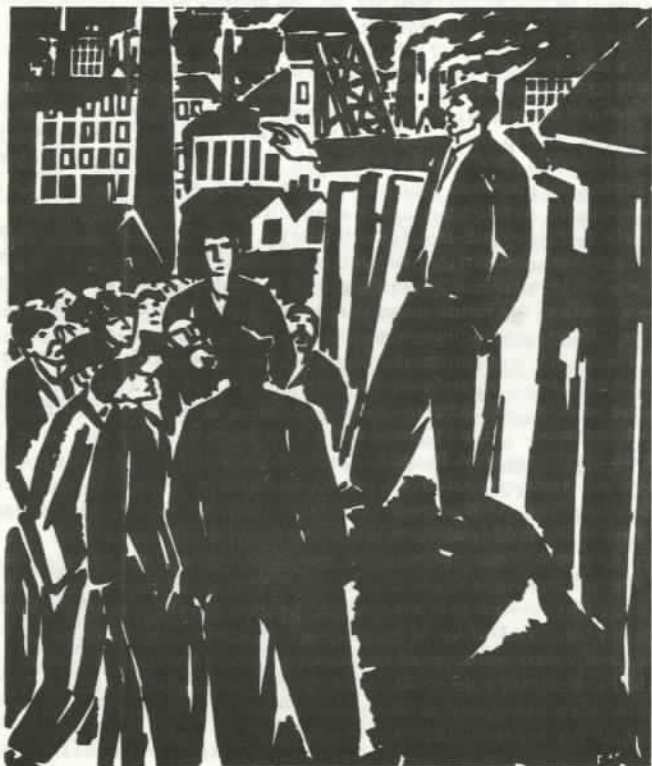
De maanden December '77 en Januari '78 kenmerkten zich door grote activiteiten over het gehele land i.v.m. een toevloed van nieuwe leden. In korte tijd worden er 5 nieuwe afdelingen opgericht en ook worden enige nieuwe rechtskundige medewerkers aangetrokken. In verschillende plaatsen worden jongeren bijeenkomsten belegd, om het propaganda- en het rechtskundigwerk te bespreken.

Januari '78. Het rechtse kabinet beloofd niet veel goeds te brengen. De uitkeringen zullen omlaag gaan, de lonen worden bevroren of gaan achteruit, de militaire-uitgaven worden enorm opgeschroefd. Duizenden arbeidsplaatsen verdwijnen ten behoeve van hogere winsten. 1978 zal een jaar worden van strijd en acties voor de arbeiders. Het OVB zal in zijn jubileum-jaar de mouwen opstropen en de acties in de bedrijven ondersteunen waar dit mogelijk is. De eerste loononderhandelingen in Januari laten reeds zien waartoe christelijke en liberale bewindvoerders toe in staat zijn. Vooral de grootmetaal en de scheepsbouw zullen het af moeten leggen, maar dit dan wel op kosten van de

mensen die hun hele leven daarin gewerkt hebben. De subsidies, die meestal honderden miljoenen bedragen, verdwijnen zonder uitzondering in de reeds vette brandkasten van de bezitters. Zij lossen aan de werkloosheid niets op. Er zal gestreden moeten worden voor;

"Pensionering op 60jarige leeftijd, het behoud van de koppeling tussen de sociale uitkering en het minimumloon, geen ontslagen of bedrijfs-sluitingen, bedrijfsbeheer door de arbeiders, strafbaarstelling van speculatie op huizen en grond, strafvrije nivellering van de hoogste inkomens enz."

De Bedrijfsorganisatie Bouwvak heeft weer een alternatief CAO samengesteld en op grote schaal verspreid. Deze alternatieve CAO is een uittreksel van de arbeiderseisen en tevens een discussie brochure voor de bouwwerken. Het kan tevens als voorbeeld dienen voor andere CAO's.

30 JAAR STRIJD EN BEWEGING.

Het OVB is geboren uit strijd en is bij het bereiken van een mijlpaal, dat toch wel het jaar 1978 mag heten, gehard in het pareren van lage aanvallen van zowel links als rechts. De strijd en vasthoudendheid in het belang van de arbeidersklasse, is gedurende al die jaren een doorn in het oog geweest van de heersende klasse. Op enkele uitzonderingen na heeft de nederlandse pers die hetze en stoten onder de gordel gesteund. Lafhartig zijn goede acties in het belang van de arbeidersklasse, verdraaid en in een kwaad daglicht gesteld. De eisen van het OVB zijn volgens hen onwaarachtig hoog, de voorstellen die gedaan worden niet reëel. Nooit of te nimmer heeft het OVB zich in haar bestaan tegen de arbeiders opgesteld. Zij kan de arbeiders recht in de ogen kijken.

Alle aanvallen die dus op het OVB gedaan worden, zijn aanvallen tegen het belang van de arbeiders.

Leidende figuren van de grote vakbonden, linkse partijen en de gezamenlijke pers hebben eensgezind ingehakt op het OVB om de belangen van het kapitaal te verdedigen. Extreem gezegd, zij willen en wilden al vanaf 1948 het OVB weg hebben. De nederlandse zetbazen van het Amerikaanse kapitaal wilden in nederland de arbeidsrust bewaren en daar paste het OVB niet bij.

De eerste jaren van haar bestaan is het OVB verweten dat het er scheurmakers praktijken op na hield. Uit welke hoek die beschuldigingen kwamen is niet moeilijk te beoordelen. De praktijken van toen gelden ook nu nog steeds. Deze lieden is het welgevallig om steeds openlijker de zijde te kiezen van de heersende klasse, door op te gaan in de schapenbonden. De eenheid van de arbeidersklasse is een kwestie van klassenstrijd en niet van welk lidmaatschap dan ook. Het merendeel van de arbeiders is bij geen enkele vakbond aangesloten en de meerderheid van de aangeslotenen is geen lid uit overtuiging, maar als verzekering voor eventueliteiten. De principiële grondgedachten van het OVB sluiten dit in ieder geval uit. De leden van het OVB willen geen compromissen met de natuurlijke vijanden van de arbeidersklasse, zij willen strijden voor een rechtvaardiger wereld. Zij schuwen de klassenstrijd niet en laten zich daar ook niet van af brengen.

De ongelooflijke standvastigheid van de principes en de idealen wekken zelfs bij veel tegenstanders bewondering. Vooral bij de jongeren. Daarom is dit jaar voor het OVB belangrijk, omdat het achterliggende heeft bewezen dat de principes juist zijn en vooral bij de jeugd een gehoor gaan vinden. De jeugd heeft de toekomst, is een afgezaagd gezegde maar wel juist. Partij-politieke belangen zijn niet de belangen van de arbeidersklasse, het zijn de belangen van kleine groepen die de aanhang misbruiken met valse leuzen zoals; landsbelang, welvaartvast, iets inleveren enz. Heeft er wel eens een kapitalist bestaan die het landsbelang ziet, die zich iets aantrekt van de ellende van anderen, die ooit iets in zou leveren? Nee, het zijn juist parasieten die aan de ellende van anderen verdienen, die de wereld verzieken, het gezinsleven uitelkaar rukken en zich alleen iets van mensen aantrekken zolang zij er aan kunnen verdienen. De jeugd is gelukkig niet meer dom te houden, zij zoeken hun eigen weg en zullen inderdaad de toekomst hebben.

Deze weg en deze middelen heeft het OVB al die dertig jaren als de enige juiste weg gezien en gewezen. Er mag daarbij echter niet vergeten worden dat het toch steeds in meerderheid de oudere kaders geweest zijn, die de strijd tegen alle verdrukking in hebben volgehouden en het goede voorbeeld hebben gegeven.

Het dertigste jaar van het OVB is daarom zo belangrijk, omdat er nieuwe mogelijkheden gekomen zijn een strijd te gaan voeren die meer gericht is op de ontwikkeling van de gewone mensen. De jeugd komt in opstand, wat heeft het kapitalisme te bieden voor de toekomst, wat voor perspectieven zijn er voor die jeugd?

Deze perspectieven voor de jeugd zien er momenteel als volgt uit; bij het verlaten van de school vindt 35% geen werk, bij het zoeken naar een woning komen ze meestal in een uitgeleefd krot terecht, de wereld kan met de huidige bewapening 700 maal vernietigd worden enz. enz. Is het dan zo gek dat deze huidige jeugd de zaken anders aan gaat pakken dan in het verleden het geval was. Zij zien zich geplaatst tegenover een machtige vijand die bestreden moet worden. De manier waarop wordt hen niet op school geleerd, want onze scholen zijn volkomen afgestemd op de wil van de machthebbers. Deze machthebbers passen het wapen van de broodroof steeds veelvuldiger toe. Tientallen leraren en leraressen zijn er de afgelopen jaren aan de kant gezet, omdat zij de heilige bijbel niet willen verkondigen of het woord van hun meesters niet spraken.

De jeugd is de huidige wolvenmaatschappij meer dan zat, zij is bereid hier strijd voor te gaan voeren, de strijd die het OVB al jaren aan het voeren is. De in slaap gesuste arbeiders moeten die strijdbaarheid van de jeugd begeleiden, de jeugd heeft immers de toekomst.

WAT HEEFT DE TOEKOMST TE BIEDEN.

De grote staatsvakbonden hebben het de laatste jaren vooral zeer moeilijk gehad om hun leden van stakingen af te houden. Aan de ene kant de grote heren dienen en aan de andere kant de leden proberen te behouden, is zeer ingewikkeld. Er zijn dan ook verschillende z.g. inspraak methoden bedacht die acceptabel voor de leden zou kunnen zijn. Er is daar heel wat over te doen geweest. B.v. de ondernemingsraden. In het begin veel gejuich maar toen de ware aard naar boven kwam, (het OVB is van het allereerste begin af tegen geweest) bleek het zelfs een versterking van het kapitalistische systeem te zijn. Inspraak geven op de direktiekamer van een man in overall is alleen maar een methode om hem van de barricade af te houden. Denk erom, als het de zaak goed gaat gaat het julie ook goed. De taak van de arbeider is arbeiden en dat hij nu (met een stropdas om in de direktie-kamer mag zitten) dat is toch al een hele vooruitgang.

De grote staatsvakbonden konden er op de lange duur niet meer onderuit. De ondernemingsraden moesten op de helling na grote druk van onderop. Er moest weer iets anders verzonnen worden, maar wat? Vanaf juni 1976 heerst er zelfs in Utrecht en Woerden grote paniek door de stroom van kritiek op het beleid van de bonzen. Het enige echter wat er tot nu toe

uitgekomen is, een doodgeboren kindje en het verwijderen van lastige personen uit de ondernemingsraden.

Wanneer steeds weer opnieuw de leiding van de staatsbonden verstek laten gaan bij eisen van de leden, dan zullen die leden het zelf moeten doen. Zij zullen zelf hun raden moeten bepalen waar blijkt dat de opgedrongen ondernemingsraden gefaald hebben. En dit is in de meeste gevallen waar. Waarom hebben de ondernemingsraden gefaald in de zin zoals de arbeiders oorspronkelijk gedacht hadden?

Het werkelijke doel van de ondernemingsraden was, het zoet houden van Jan met de pet. Die opzet is aanvankelijk gelukt op een manier die beschamend is voor de leiding van de staatsbonden. Zij waren immers op de hoogte van de bedoelingen met de ondernemingsraden, zij waren het er volkomen mee eens dat de vrije ondernemingsgewijze maatschappij met hand en tand verdedigt moest worden. Dat deze opzet is mislukt, ligt niet aan het inteelt van de vakbondsbestuurders. Het inzicht van de arbeiders is veranderd in die zin, dat zij de mislukking van bestuur steeds meer aan de lijve ondervinden. Steeds duidelijker is te zien dat het vrije ondernemersdom geen toekomst heeft, de crisis in deze kontriën is niet meer te beteugelen. Steeds meer zoeken de kapitalisten de fatale oplossing in een derde wereldoorlog. De standvastigheid en de strijdbaarheid van de arbeiders zal dit moeten verhinderen.

De arbeiders zelf en met hen de jongeren die het zwaard van de werkloosheid boven het hoofd hangt, zullen de failliete boel van de ondernemers en hun trawanten over moeten nemen, geen medezeggenschap maar zeggenschap, geen medebeheer maar zelfbeheer.

Dat is het beeld van de toekomst die het OVB al dertig jaar lang voor ogen staat.

WERKEN EN STRIJDEN VOOR DE TOEKOMST, MAAR WEL MET Z'N ALLEN.

* ERKENNING *

Vele arbeiders hebben tijdens de laatste perioden van arbeidsonrust toenadering gezocht tot leden en/of bestuurders van het OVB, en zich ook tot deze gewend om inlichtingen omtrent de structuur van het OVB. Onder deze arbeiders waren er steeds, die het bezwaarlijk achten dat het OVB niet behoort tot die vakbonden, die aan de onderhandelingen mogen deelnemen, dus, wat men noemt niet "erkend" is.

Vanaf deze plaats willen wij deze mensen er op wijzen, dat het OVB geen vakbond is zoals de apparaten die thans in dienst van de staat worden gebruikt. Evenmin behoort het OVB tot de groep van Kategorale vakbonden. Ook deze zijn niet "erkend", niet door de regering maar vooral niet door de werkgevers.

En daar gaat het bij het OVB nu juist om; zou het OVB "erkend" worden, wat dus wil zeggen dat het de van bovenaf vastgestelde spelregels zou aanvaarden, het OVB een waardeloze strijdorganisatie voor de arbeidersklasse zou worden.

Vooraf dit laatste is bij de houding van de Kategorale vakbonden nooit duidelijk naar voren gekomen. Veel van deze bonden hebben de klassestrijd afgezworen. Er zijn er wel bij, die bereid zijn strijd te voeren, maar dan gaat het nog slechts om groepsbelangen.

Het OVB echter heeft het ondeelbare belang van de gehele arbeidersklasse als richtlijn voor de te voeren strijd gesteld. Door de bezittende klasse is het OVB steeds erkend als de meest gevaarlijke tegenstander, wanneer allerlei verslechteringen in ons economisch leven dreigen te worden doorgevoerd.

De algehele klassestrijd is voor ons het enige middel om tot ons doel te geraken. Als het OVB streeft naar "erkenning", dan is het de erkenning door de arbeidersklasse. Het OVB stelt zich geheel en al in dienst van de arbeidersklasse in haar strijd voor een wereld van vrede en welvaart. Een strijd die gevoerd moet worden in en op de bedrijven.

J.H.S.

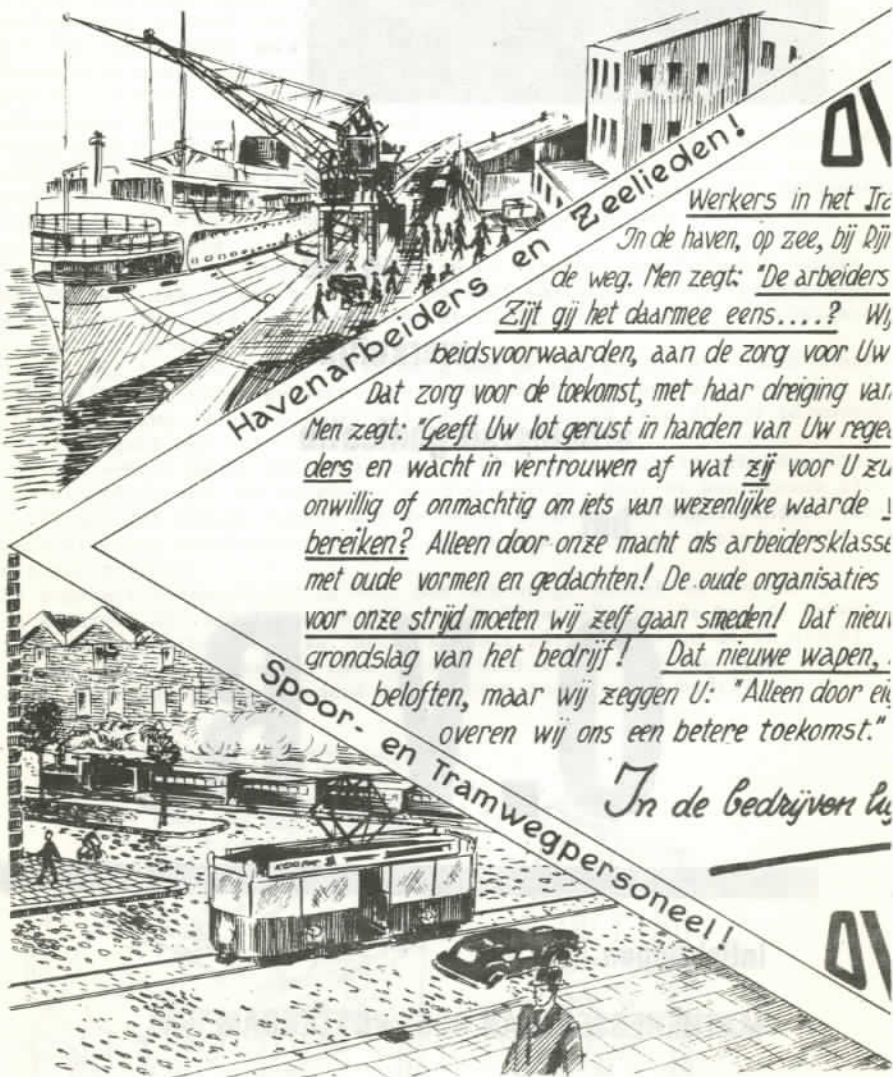
...

**Wordt lid
van de
werkelijke
arbeidersorganisatie
het**

O.V.B.

Inlichtingen:

MATHENESSERLAAN 385 - ROTTERDAM

Havenarbeiders en Zeelieden!

Werkers in het Tra
In de haven, op zee, bij Rijn
 de weg. Men zegt: "De arbeiders
 Zijt gij het daarmee eens....? Wij
 beidsvoorwaarden, aan de zorg voor Uw
 Dat zorg voor de toekomst, met haar dreiging van
 Men zegt: "Geeft Uw lot gerust in handen van Uw regere-
 ders en wacht in vertrouwen af wat zij voor U zu-
 onwillig of onmachtig om iets van wezenlijke waarde
 bereiken? Alleen door onze macht als arbeidersklasse
 met oude vormen en gedachten! De oude organisaties
 voor onze strijd moeten wij zelf gaan smeden! Dat nieuwe
 grondslag van het bedrijf! Dat nieuwe wapen,
 beloften, maar wij zeggen U: "Alleen door eigen
 overen wij ons een betere toekomst."

In de Bedrijven en

Spoor- en Tramwegpersoneel!

Mannen van Rijn- en Binnenvaart!

nsportbedrijf!
 en binnenvaart en langs
 hebben niet meer te klagen...!
 weten dat er aan Uw loon en ar-
 oude dag enz. nog heel wat mankeert.
 nieuwe oorlogen, werkloosheid, Uw dagen vult.
 anders, Uw werkgevers en Uw oude vakbondsbestuur-
 llen doen!" Men misleidt U, Kameraden...! Zij zijn
 voor U te doen! Hoe kunnen wij werkelijk verbeteringen
 te laten gelden! Maar daarvoor moeten wij breken
 hebben gefaald en moeten verdwijnen! Het nieuwe wapen
 ve wapen is de eigen organisatie der werkers op de
 kameraden, is het O.V.B. Wij doen U geen valse
 ten kracht en eigen zelfstandige strijd ver-

ziet onze Macht!!!

Chaufeurs en Voerlieden!

Op de twee vorige bladzijden vindt u een manifest dat door het OVB als eerste propaganda materiaal in de Rotterdamse haven is uitgegeven. Dit manifest stamt dus uit 1948 en is toen uitgegeven door Verkeer. Op de achterkant van dit manifest werd een uiteenzetting van de idealen gegeven en de werkwijze van de bedrijfsorganisatie "Verkeer". Er stond tevens een aanmeldingsformulier op afgedrukt en de hoogte van de toenmalige kontributie. Er zijn in de afgelopen 30 jaar door het OVB duizenden verschillende manifesten uitgegeven bij honderden akties en stakingen. Wanneer er leden zijn die van oude manifesten of brochures, exemplaren in hun bezit hebben, zou het door de redaktie van "Nieuwe Strijd" hogelijkst op prijs gesteld worden als zij die af willen staan voor het archief. U kunt dit sturen of afgeven aan de Mathenesserlaan 385.

INHOUDSOPGAVE.

Wat is en wat wil het O.V.B.....	pag. 3
Waarom het O.V.B. naast andere vakbewegingen?.....	7
Bond Van Zeevarenden.....	10
De staking van 1956.....	10
De Scheveningse vislossersstaking van 1963.....	15
De vissersstaking van 1964.....	16
De havenblokkade in Scheveningen.....	19
Kroniek van strijd en beweging "30 jaar O.V.B.".....	22
Dertig jaar strijd en beweging.....	47
Wat heeft de toekomst te bieden?.....	48
"Erkenning".....	50
Historisch manifest.....	52

 *

ONAFHANKELIJK VERBOND VAN BEDRIJFSORGANISATIES,
 MATHENESSERLAAN 385 ROTTERDAM,
 TEL. 010- 775609 - 773761 - 773777